

LATVIJA SVEŠU VARU ŽNAUGĀ

ABRENES NOVADS – NEATNEMAMA LATVIJAS VALSTS SASTĀVDALA

Dr. Valdis Šteins

Pagājis gads, kopš “DDD” redakcijā nodevu rakstu “Abrene ir mūsu” un redakcijai bija drosme to publicēt. Savukārt, šogad jau ir pagājuši 15 gadi – tāda kā melnā jubileja, kopš publicēju rakstu “Mūsu ārpolitikas stūrakmeņi”, kurā centos iezīmēt Latvijas valsts ārpolitikas prioritātes tuvākajiem gadiem, proti: par attiecībām ar Krieviju un Abrenes novada aneksijas pārtraukšanu, koloniālisma seku likvidēšanu un kompensācijām, kolaboracionismu un daudzām citām prioritātēm Latvijas ārpolitikā. Pēc 15 gadiem visas šīs problēmas ir tikai aktualizējušas. Par pašu aktuālāko līdzās aneksijai ir kļuvusi KOLABORACIONISMS. Pedejo nedēļu laikā arvien skaidrāk iezīmējas frontes līnija starp Nacionāliem spēkiem un Interfrontes spēkiem. Abrene savā veidā ir parādījuši, kas ir kas un kurš ir kurš.

Latvijas valsts atjaunošana un Abrenes novads – divi nedalāmi jautājumi. Ievilkusies Abrenes novada aneksija ne tikai samazina, bet palielina Krievijas atbildību Latvijas priekšā. Gandrīz pirms gada toreizējā Latvijas valdība gribēja slepeni parakstīt jaunu robežlīgumu, bet, pateicoties augstāk minētajam “DDD” publicētajam rakstam “ABRENE IR MŪSU” un vēlāk sekojošai vēsturnieka E. Pelkausa publikācijai “Latvijas Avīzē” par Latvijas robežu un Miera līgumu, aprīlī sekojošai S. Benfeldes publikācijai “Vai latvieši gatavojas noliegt okupāciju?” žurnālā “Nedeļā”, šī problēma tika izcelta gaismā, un gada laikā tā kļuva par Pasaules mēroga problēmu. Teicienam “Mazs cinitis gaž lielu vezumu” ir zelta vērtība. Valdība vēl uzrakstīja kusu Deklarāciju, bet pat tāda Krievijai nebija pieņemama.

Likās, lietas ir sakārtojušās pareizās sliedēs. Visiem tika parādīts un pierādīts, ka Latvijai ar Krieviju jau Miera līgums ir parakstīts un robeža sen jau novilkta, nekāda jauna robeža un robežlīgums nav vajadzīgs,

bet šim līgumam nepieciešami papildinājumi un grozījumi, kuri skar repatriācijas un kompensācijas pantus, vai arī jauns Repatriācijas un kompensācijas līgums. Izskatījās, ka viss ir kārtībā. Valdība izveidoja pat speciālu **Kompensācijas komisiju** ar uzdevumu aprēķināt nodarītos morālos un saimnieciskos zaudējumus.

Bet kas notiek Latvijā?

Tā vietā, lai piedastītu reķīnu Krievijai, valdība grāsās tai atdot vienu Latvijas novadu. Pēdējās nedēļās notiek fantastiska "smadzeņu skalošana". Meli un viltus tiek laisti darbā, ka pat paši padomju propagandisti tajos ir sapinušies. Manipulācija un falsifikācija ar faktiem sasniegusi apogeju.

Latvijas Republikas Saeima ir nobalsojusi par **pilnvarojumu Ministru kabineta** **parakstīt 1997. gada 7. augustā parafēto Latvijas Republikas un Krievijas Federācijas līguma projektu par Latvijas un Krievijas valsts robežu**. Par doto lēmumu nobalsoja Tautas partijas, ZZS (izņemot V.Lāci un L.Ozolīņu), Pirmās partijas, "Latvijas ceļa" deputāti un visi *Interfrontisti*, pret balsoja "Jaunā laika" un, par brīnumu, "Tevzemes un brīvības" deputāti. Balsojums faktiski ievadīja jaunu politisku apvienību un atsedza slepeno vienošanos, kuru tēlaini varētu nosaukt par "Kalviša – Plineru" bloku (minētie kungi jau ir tikai aisberga redzamā daļa, tāpat kā kādreiz Molotova- Ribentropa gadījumā). Taču varbūt tā nav tikai vienošanās par Abrenes novada uzdāvināšanu, bet slepenie protokoli paredz daudz tālejošākas darbības (t.sk. prezidenta vēlēšanas)... Varbūt tas nemaz nav dāvinājums, bet ir "tikai" darījums – *Geschäft*: tāpat kā amerikāņi nopirka Aļasku no Krievijas, tā Krievija cenšas nopirkt Abreni. Neba mūsu bāleliņi tik negudri, ka ies dāvināt teritoriju, kas lielāka par dažu Eiropas valstu teritoriju.

► **6. lpp.**

LATVIJA – DĀRGĀKA PAR PAŠA VESELĪBU UN DZĪVĪBU!

8. februārī pie Saeimas bija pulcējušies ap simts latviešu patrioti, lai protestētu pret likumprojekta pieņemšanu, kas paredz uzticēt valdībai parakstīt jaunu robež-

VARONĪBA PRET NODEVĪBU

SARUNAAR LNF PRIEKŠSĒDĒTĀJU AIVARU GARDU

DDD: 8.februārī Saeima ar lielu balsu vairākumu pilnvaroja Ministru kabinetu parakstīt Latvijas-Krievijas robežlīgumu, atsakoties no Latvijai piederošās Abrenes un sešu pagastu teritorijas. Pirms plenārsēdes puīši no "Visu Latvijai!" mūnus divdesmit grādu salā puskailli piketēja pie Saeimas ēkas, acinot deputātus nenodot savu Dzimteni un neatbalstīt valdības vēlmi parakstīt Latvijas interesēm neatbilstošo robežlīgumu.

Aivars Gardas: Jūs teicāt – *puīši*. Taču, ja kāds no viņiem līdz 8.februārim plkst.9.00 vēl bija zēns, tad pēc šīs akcijas, lai cik katram no viņiem būtu gadu, viņi visi kļūva par vīriem. Viņi parādīja negaidītu varoību, bet ļoti pareizu un vajadzīgu. Mēs – es un manas tuvakās līdzdarbinieces: Maija Redele, Līga Muzikante, Ilze Liepa, Līga Krieviņa, Steidzīte Freiberga un Liene Apine – bijām ļoti sajūsmināti par šādu varoņdarbu.

DDD: *Kā, jūsuprāt, vērtējama deputātu reakcija uz puišu varonīgo akciju?*

A.G.: Zīniet, man pat grūti nosaukt par cilvēkiem deputātus, kuri vienaldzīgi pagāja garām varonīgajiem vīriem. Daži pat pirdzīgi noskatījās, kā puīši puskaili stāv lielajā salā. Nezinu, vai vispār bija kāds, kurš apstājas un izteikta sajūsmu par viņu varonīgo rīcību? Pat Visvaldis Lācis, manuprāt, ļoti vienaldzīgi pagāja garām "Visu Latviju!" puīsiem, lai gan savā laikā

bija šīs organizācijas goda priekšsēdētājs. Daudzi deputāti parādīja savu zemiskumu. Domājot par viņiem, atkal jāpiemin Niko-

līgumu ar Krieviju. Gandrīz 20 grādu lielajā salā puīši no partijas "Visu Latvijai!" uzdrīkstējās parādīt lielu varoņību un aptuveni 40 minūtes pie Saeimas durvīm stāvēja puskaili.

Viens no protesta dalībniekiem Jānis Iesalnieks internetā raksta: "Akcijai gatavojamies visu pagājušo nakti – "Visu Latvijai!" meitenes, mākslinieces, katram no mums uzkrāsoja uz krūtīm kādu Latvijas pilsētas nosaukumu (Raivism Dzintaram arī Abreni) un it kā miesā iedzitu naglu, no kuras sūcas asinis – aptuveni tik daudz, cik katrā pilsētā dzīvo svešautiešu. Jau naktī, kad bija pat aukstāks nekā no rīta, patrenējāmies, kā varam izturēt salu. Bez problēmām nostāvēju 16 minūtes un sapratu, ka ES TO VARU. Iepriekš par to konsultējāmies ar medikumiem un viņi atzina, ka tas ir pilnīgi bezprātīgi, sliktākajā gadījumā var būt pat letāls iznākums. [...] Kapec mēs to darījam? Tāpēc, ka gribējām parādīt, ka Latvijā vēl ir cilvēki, turklāt jaunieši, kuriem **Latvija ir dārgāka par visu – pat par paša veselību un dzīvību.** Ar idealismu un gribasspēku var paveikt pat neiespējamo. Mēs parādījam, ka esam fanātiķi (labā nozīmē), un, ja tas būs nepieciešams, **ņemsim rokās arī ieročus, lai aizstāvētu savas Tēvzemes intereses!**"

ru varondarbs, gara spīts,
izturot lielo salu, cīnoties
par savu Dzimteni, nepali-
ka nepamanīts. Dievs vien-
mēr pamana varonīgu rīcī-

Jaunajiem vīriem, kurus visus diemžēl personiski nepazīstu, bet ceru, ka man būs iespēja viņus iepazīt un varbūt pat paspiest viņu va-

Normāli
cilvēki
nevarēja
palikt
vienaldīgi
pēc tā, ko
paveica
"Visu
Latvijai!"
vīri.

laja Rēriha vārdi: “Samazgas, nevis cilvēki!” Normāli cilvēki nevarēja palikt vienaldzīgi pēc tā, ko paveica “Visu Latvijai!” vīri. Nostāvēt četrdesmit minūtes puskailem gandrīz divdesmit grādu salā – tas bija kaut kas! Es kā Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētājs visas organizācijas vārdā izsaku varonīgajiem “Visu Latvijai!” vīriem lielu pateicību. Lai kāda bija deputātu reakcija, lai kāda ir acīmredzamība, šķietamība, ka ar šo akciju it kā nekas nav panākts, vajadzētu paturēt prātā kādu viedu teicienu: “Cilvēks domā, Dievs dara.” Vi-

bu. Šo viru varoņdarbs ir ierakstīts mūsu tautas Egrogorā jeb Garigajā Dvēselē.

Latvijas Nacionālajai fronteī un man personiski vairākkārt pārmetuši, ka mums nav neviena vīra – ir tikai sievietes. Esmu vienmēr atbildējis, ka nevaru neko mainīt, ja mums ir tikai Spīdola, bet Lāčplēši joprojām snauz. Taču pēc “Visu Latvijai!” akcijas pie Saeimas varu teikt: “Vēl cīņa nav galā un nebeigsies, vēl Lāčplēši Spīdola palīgā ies!” Vīri patiešām parādīja gara briedumu, un es ar lepnumu varu teikt, ka latviešiem tagad ir arī Lāčplēši.

ronīgās rokas, vēlos teikt, ka, lai arī cik zemās domās esmu par mūsu deputātiem un politiķiem, tomēr biju pārsteigts par tautas kalpu vienaldzību. Vīpi taču redzēja, ka jaunie vīri riskē ar savu veselību un pat ar dzīvību, jo akcijai varēja būt arī letāli iznākumi. Vērojot deputātu, kuri vienaldzīgi gāja garām šiem varonīgajiem vīriem, vēsos un pat nirdzīgos ģimjas, sapratu, ka **tā ir skaudība pret varonīgu rīcību**. Ar tādu attieksmi jāsastopas arī LNF Spīdolām. Šiem deputātiem skauda jūsu, jaunie vīri, varonīgā rīcība.

► 2. lpp.

VARONĪBA PRET NODEVĪBU

◀ 1. lpp.

Aivars Garda: Viņi, šīs niecības, kas tikuši pie valsts likteņa lemšanas, nekad nebūs spējīgi veikt tādu varoņdarbu, kādu veicāt jūs. Tieši tādēļ viņi pagāja garām ar teatrālu vienaldzību un nīrdzīgu sejas izteiksmi, it kā tas, ko jūs paveicāt, ir sikums. Atcerieties, ka niecības vienmēr apskaudis varonīgu rī-

DDD: Valdībai un deputātiem tomēr bija "uzspļaut" gan varonīgajai "Visu Latviju!" vīru rīcībai, gan citu cilvēku pašreizējajiem centieniem pārliecināt, ka Latvijas-Krievijas robežlīgums ir nodevīgs. Vai, jūsu prāt, ir vēl kāda jēga sabiedrībai izteikt savu protestu, un kā to darīt, lai tas saņemtu dzirdīgas ausis?

cību. Vēl es gribētu rosināt jūs, vīri, neapstāties. Turpiniet būt varonīgi! Nedomāju, ka jums vēl būtu jāstāv salā, gluži otrādi – aicinu jūs to nedarīt, jo mūsu sabiedrība ir pārāk trula, lai novērtētu to, ko izdarījāt, bet jūsu veselība tagad jau ir kļuvusi par latviešu tautas nacionālo bagātību. Ar visu to milzīgo cieņu, ko izjūtu par izdarīto, ar šo rosinājumu neapstāties, jo **varoņdarbs ir pastāvīga pašuzturēšanās.** Jūs varat turpināt savu varoņdarbu, katru dienu aizstāvēt un atjaunojot taisnīgumu. Akcija pie Saeimas bija varonības uzliesmojums, parādot sašutumu par neliešiem, kuri gatavi nodot savu Dzimteni. Turpiniet katru dienu aizstāvēt taisnīgumu, aizstāvēt savu Dzimteni! Iestāties par taisnīgumu ikdienā ir visgrūtāk. 8.februārī jūs nostājāties pret oficiālo viedokli, tāpēc šo varoņdarbu, vēlreiz atkārtotāju, nelieši jums nekad nepiedos. Nekad! Mēs esam par jums sajūsmā, bet nelieši nekad nepiedos, jo jūs esat varoņi.

Gribēju pateikt paldies arī "Visu Latviju!" varonīgo vīru drošsirdīgajām draudzenēm, sievietēm, mātēm, māsām un meitām, kuras pārdzīvoja un atbalstīja savus varoņus.

dēts! LNF nosūtīja vēstuli Putinam un LNF Stratēģijas padomes paziņojumu, kas bez sekām nepalik. Ar vilšanos izlasīju avīzē, ka Raivis Dzintars un organizācija "Visu Latviju!" nolēmuši kārtējo reizi 16.martā neiet gājienā. Gribēju aicināt šos varonīgos vīrus pārskatīt savu lēmumu. LNF vienmēr ir piedāvājis, ka 16.martā, kamēr nav notikusi dekolonizācija un deokupācija mums vajadzētu vienoties kopējā protestā. Starp citu, fakts, ka Abrenes joprojām ir Krievijas pārvaldībā, pierāda, ka okupācija turpinās. Tieši no šī kopējā tautas protesta gājie-

na pret valdošo "kārtību" pastāvošā vara baidās. Mūsu vara, protams, kopā ar Krieviju un visādiem cionistu līdzskrējējiem caur masu medijiem mēģina padarīt mūs par nacistiem. Visiem taču skaidrs, cik tas ir absurdi, tādēļ svarīgi būt vienotiem šajā gājienā. Es būtu ļoti priecīgs, ka tagad, kad Latvijas Valsts prezidents, ārlietu ministrs, deputāti, un faktiski arī radio, televīzija un prese, iesplāva sejā šiem jaunajiem vīriem, tauta apvienotos savā sašutumā. Jūs jautāsiet, kur tad preses vaina? Jā, dažas avīzes publicēja fotogrāfiju, kurā redzējām varonīgos vīrus, dažas avīzes un televīzijas garām ejot pieminēja protesta akciju, bet ar to ir par maz. Nepietiek ar fakta pieminēšanu, jo notikums šais prasa plašāku diskusiju par pašreizējā un varoņdarbu.

Kangaru-pederastu valsts radio un televīzija vispār ir zem katras kritikas. 8.februārī Saeimā strā-

dāja Latvijas televīzijas žurnāliste Odita Krenberga, kura sagatavoja tizlu si-

žetu par tur notiekošo. Vai tiešām viņas sirds ir mirusi, ka viņa neredzēja, cik šie puīši ir varonīgi, lai to plašāk parādītu skatītājiem visā Latvijā? Ļoti gribētos, lai jaunie un varonīgie vīri un viņu draudzenes saceltos garā pret pastāvošo varu un ietu līdz galam. Domāju, ka 16.marts būtu tam piemērota diena. Esmu pārliecināts, ka viņiem pievienotos ļoti daudzi – gan Nacionālie partizāni, gan paši leģionāri, viņus tikai vajag iedrošināt, jo dažādu drošības dienestu pārstāvji politiķu uzdevumā droši vien cenšas iebiedēt, lai viņi paliktu mājās vai brauktu uz Lesteni. Taču, kas mums var aizliegt apvienoties un nepakļauties zemiskai iebiedēšanai? Nezinu, vai kāds ir pieteicis gājienu 16.martā, bet, izmantojot izdevību, gribu aicināt visus mūsu lasītājus organizēties pašiem un braukt uz Rīgu. Brauciet, ņemiet līdzi savus draugus un radus! Pulcējieties pie Brīvības pieminekļa! Kas jums to var aizliegt? Protestēsim pret mūsu varu, kas par mums nīrdzijas. Atcerēsimies, ka suverēnā vara pieder mums – latviešiem, precizāk, Latvijas tautai. Šajā gadījumā patiešām uzsveru, ka suverēnā vara

pieder Latvijas tautai, jo esam gatavi pieņemt jebkuras tautības pārstāvi, kurš

darbos gatavs apliecināt savu mīlestību latviešu tautas tradīcijām un kultūrai. Starp citu, mazliet pazīstamam politiķim – krievu, kurš divdesmit grādu salā stāvēja salā un riskēja ar savu veselību un pat dzīvību, lai tikai mūsu bāliņi neatdotu Abreni. Viņš ir apliecinājums, ka tautība nav šķērslis, lai būtu patiesi piederīgs latviešu nācijai. Es daudz augstāk vērtēju varonīgo Dmitriju Mironovu nekā tādas lupatas kā kalviši, fabriki, viķes-freibergas un mūsu oligarhi. Šajā sakarā vēlos citēt Krievijas prezidenta administrācijas Starpreģionālo un kultūras sakaru ar ārzemēm pārvaldes priekšnieku Modestu Koļerovu, kurš teica: "Kas Baltijā visvairāk iestājas par ekonomisko sakaru atjaunošanu ar Krieviju? Paši oligarhi."

(Veski Segodņa, 30.01.2007.) Koļerova teiktais pierāda, ka aiz mūsu politiķiem: Vairas Viķes-Freibergu, Aigara Kalviša, Arta Pabriķa un citiem, kuri neatlaidīgi virza robežlīgumu uz parakstīšanu, stāv Latvijas bagātnieki, kuri 1991.gadā bija tajās pašās pozīcijās, kur mēs visi, tas ir, vienādi nabagi. Viņi, pieņemot sev izdevīgus likumus, būtībā "likumīgi" nozagusi tautas īpašumu. Tagad viņi peldas bagātībā un regulē politiķus, bet tas nav pieļaujams, jo lielākā tautas daļa dzīvo nabadzībā. Arī pret to mums jāsaņemam un jāliek oligarhiem izpirkt savus pārkāpumus. Viņi to varētu izdarīt, sākot strā-

dāt latviešu nācijas labā. Ja viņi tomēr atsakās mainīties, tad mēs viņus vēstures mēslainē kopā ar nodevigajiem politiķiem, bet galvenais, no kā šie oligarhi baidās visvairāk – nacionālīzēsim viņu īpašumus!!!

Bet tagad, cienījamie lasītāji, es ļoti vēlos, lai jūs atcerētos šo piecpadsmit drosmīgo vīru vārdus un uzvārdus:

**Andris Holms
Arnis Neretnieks
Arnis Puksts
Artūrs Ilkvilds
Dmitrijs Mironovs
Elvijs Valmispilts
Gundars Kalve
Imants Parādnieks
Indulis Lāma
Jānis Dombravs
Jānis Iesalnieks
Jānis Vigants
Oskars Līvmanis
Raivis Blumfelds
Raivis Dzintars**

KANĀDAS LATVIEŠU ATKLĀTĀ VĒSTULE MINISTRU PREZIDENTAM

Augsti godājamais
Ministru prezidenta kungs!

Šā gada 27.janvārī sēdē Latviesu Nacionālās Apvienības Kanādā (LNAK) valdes pārrunāja notikumus sakarā ar Latvijas un Krievijas robežlīgumu. Mēs esam sašutuši, ka Jūsu vadītā valdība neievēro 1920.gada Miera līguma starp Latviju un Krieviju 3.pantā noteikto valsts robežu starp Latviju un Krieviju, kā arī, izdarot izmai-

ņas šajā robežā, gatavojas Latvijas pilsoņiem liegt Latvijas Satversmes 77.pantā garantētās tautas nobalsošanas tiesības. Rodas šaubas, vai Latvijas valdība izpilda savu mandātu un pienākumu tautai. Kopš 2005.gada aprīļa, kad Jūsu vadītā valdība pievienoja Latvijas-Krievijas robežlīgumam vienpusēju deklarāciju "Par Latvijas Republikas un Krievijas Federācijas līgumu par Latvijas Republikas un

Krievijas Federācijas valsts robežu", Latvijas vēsturiskie apstākļi nav būtiski mainījušies. Tāpat nav mainījušies Krievijas uzskati par Latvijas okupāciju, kuru tā noliedz līdz ar savu atbildību par okupācijas sekām, lai gan ir PSRS tiesību un saistību mantiniece. Nav mainījusies arī Krievijas vadītāju attieksme pret Latvijas valdības robežas deklarāciju, kuru viņiem patīk saukt par teritoriālām pretenzijām. Ne-

skatoties uz visu to, Jūsu vadītā valdība gatavojas parakstīt robežlīgumu.

Kanādas latviešu saime vērsas pie Jums ar lūgumu neparakstīt robežlīgumu bez noteiktas atsaucē uz starptautiskajām tiesībām, tostarp uz 1920.gada 11.augusta Latvijas-Krievijas Miera līgumu.

Ar cieņām apliecinājumiem,

Mārtiņš Sausiņš
LNAK valdes priekšsēdis

LASĪTĀJU VĒSTULES

PAR ABRENI JĀCĪNĀS KĀ PIRMS 90 GADIEM!

No 1920. gada 11. augusta Latvijas Republikas un Padomju Krievijas miera līguma: “... Padomju Krievija appēmas bez ierunām atzīt Latvijas patstāvību un suverenitāti un labprātīgi uz mūžīgiem laikiem atsakās no jebkādam suverēnām tiesībām, kādas Krievijai bijušas uz Latvijas zemi un tautu.”

Tagad, pēc 87 gadiem, kad Latvija pārdzīvojusi savu uzplaukumu, Otrā pasaules kara radīto pagrimumu un pusgadsimtu ilgo okupāciju, atmodu un teju 17 gadus relatīvas brīvības, mūsu valdība ir tā, kas atsakās no daļas mūsu valsts. Vēl vairāk – ja valdība brīvprātīgi, klaji pārkāpjot Satversmi, piešķir Krievijai kā Padomju Krievijas tiesiskajai mantinieci tiesības uz mūsu zemes daļu, tad arī tā lauž 1920. gada miera līgumu. Līgumu, kas ir vitāli svarīgs mūsu valstij! Ja reiz tiek atdota

daļa valsts, tad, laužot šo miera līgumu, Krievija atgūst “suverēnas tiesības uz Latvijas zemi un tautu”. No starptautiskā viedokļa Krievija gūst pilnīgi likumīgu pamatu Latvijas inkorporācijai Krievijas Federācijas sastāvā, jo mēs esam tie, kas formāli atsakās no savām tiesībām.

Jūs teiksit – izdoma! Bet vēsture mēdz atkārtoties... Starptautiskā sabiedrība savas labklājības dēļ būs ar mieru ziedot Latviju, lai neizraisītu jaunu Pasaules karu. Reiz tā jau ir bijis. Hitleriskā Vācija tieši šādā ceļā sagrāba Čehijas Sudetu apgabalu un brīdi vēlāk arī visu Čehiju, aizbildinoties ar vāciešu apspiešanu no čehu puses. Mazliet vēlāk tā tāpat Dancigas dēļ uzbruka Polijai. Krievija jau garus gadus paceļ balsi par krievu “apspiešanu” Latvijā. Tikai pagaidām Krieviju vēl nevada pietiekami avantū-

rīks vadonis... Salīdziniet šo līdzību paši!

Ja sliktākais scenārijs arī nepiepildīsies, arī tad šis Satversmes pārkāpums radīs savas sekas – mēs vairs starptautiski nebūtu 1918. gada 18. novembra republikas mantinieki. Un tas nozīmētu, ka mēs zaudējam jebkādas tiesības uz ārzemju bankās pirmās brīvvalsts laikā noglabātajām vērtībām. Arī angļi vairs mums nebūtu parādā par pirmo Otrā pasaules kara nepiegādātajiem kara materiāliem un tehniku.

“Ko nu darīsim ar to aizaugušo Abreni?” – jautā sliņķi, mulķi vai nodevēji. Ak, Dievs! Vai tad jābūt finansu ģenijam, lai saprastu, ka jebkura zeme ir vērtība? Piemēra pēc – lai valsts pati dibina Valsts uzņēmumu, kurš izcirstu Abrenes mežus un pārdotu kokmateriālus! Summa būtu pietiekami solīda, lai radītu lauksaimniecības zemes un audzētu ekoloģiski tīru pārtiku. Iespējamie darbinieki no Latgales rindā stāvētu! Ne jau visi tur ir dzērāji un sliņķi! Mēs varētu atgūt savu tirgu no apšaubāmas kvalitātes poļu ražojumiem,

mēs varētu Eiropai piegādāt tīru produkciju!

Pat ja ar lauksaimniecību tur nebūtu iespējams nodarboties – meži un vēlreiz meži! Arī grants un smilšu ieguve būvniecībai tur nebūtu peļama. Nevajag slinkot un fantazēt – ir JĀDARA!

Pajautājiēt katrs sev – cik cilvēku no manas dzimtas ir krituši par Latviju Tīrēlpurvā, pie Kromiem, pie Orlas? Cik gājuši plecu pie pleca ar Kalpaku pret desmitkārtīgu naidnieka pārspēku? Cik ar varu aizvesti leģionā, cik sarkanajā armijā? Un cik nomocīti čekas pagrabos un Sibīrijā? Godāt savus senčus – tas ir katras tautas pamatbausslis! Godā savu senču upuri – godā viņu asinis un 700 000 tautiešu upuri par 1918. gada 18. novembra Latviju! Pat tad, ja Abreni neatgūsim – godā varoņu piemiņu un izdari visu, lai ar asinīm pirktais 1920. gada 11. augusta miera līgums neizplēn pišļos! Par brīvību cilvēki atdeva savas dzīvības nežēlojot. **Vai Tev ir grūti atdot kaut vienu vārdu, LATVIETI?**

Kristaps Kašs

NAV DŪMU BEZ UGUNŠ...

ČEKISTUS NEMOCA SIRDSAPZIŅA

Pagājušā gada rudenī Saeima jau trešo reizi nobalsoja par čekas “maisu” atvēršanu. Patrioti, kas visādos veidos ir pretojušies okupācijas režīmam, cerēja, ka beidzot pienākusi vēsturiskā taisnība, kad varas elite viņus vairs neturēs par kājslauķi. Beidzot būs iespēja uzzināt savus spīdzinātājus, nodevējus, izspiegotājus, kuri visu laiku tikusi slēpti un privilēģēti.

Bet čekistu aizstāve Viķe-Freiberga šim cerībā uzgāza aukstu ūdens šalti, kārtējo reizi neļaujot atmaskot Latvijas valsts un tautas kapračus – čeku.

Iedomājieties – ja, piemēram, Vācijas prezidents atklāti trīs reizes aizliegtu publicēt gestapo, SD un SS darbinieku vārdus un bez sirdsapziņas pārmetumiem nostātot viņu pusē, tādējādi ignorējot holokaustu un pārejas represijas... Bet Latvijā čekisti veica tādu pašu holokaustu pret latviešu tautu, ko varas kungi negribīgi piemin 2-3 reizes gadā.

Silti iesaku Viķei-Freibergai nemācīties tikai pantīņus, bet vairākas reizes aiziet uz Okupācijas muzeju un izlasīt “Baigo ga-

du”, lai no tā pamācītos, kas ir čeka, un uzzinātu par nebalsoja par čekas “maisu” atvēršanu. Patrioti, kas visādos veidos ir pretojušies okupācijas režīmam, cerēja, ka beidzot pienākusi vēsturiskā taisnība, kad varas elite viņus vairs neturēs par kājslauķi. Beidzot būs iespēja uzzināt savus spīdzinātājus, nodevējus, izspiegotājus, kuri visu laiku tikusi slēpti un privilēģēti.

Kad TV žurnālisti vaicāja, ko Viķe-Freiberga darīs pēc prezidenta termiņa beigām, viņa atbildēja, ka mācīsies adīt un apgūs krievu valodu... Dzīvojot okupētajā Latvijā, čekisti terorizēja mūsu ģimeni un pārkāpa visas saprāta robežas, piesprieddami mūsu 1 un 3 gadus vecajiem bērniem mācīt svešo okupantu valodu. To, protams, nedarijām, un šis fakts figurēja Apsūdzības rakstā un politiskajā farsā, kas notika Augstākajā tiesā 1981. gada 6.-8. jūlijā. Es tiku apsūdzēts, ka, cīnoties pret pārkrievošanu, prasīju, lai izbeidz latviešu valodas diskrimināciju. Kad latviešu patrioti Latvijā, riskējot ar savām dzīvībām, brīvību un personisko laimi, aktīvi iestājās par latviešu nacionālajām interesēm un neatkarību, daži dzīvoja Kanādā pārtikušu, bezrūpīgu dzīvi, neiedrošinoties kaut ko re-

dzami iebilst pret okupācijas režīmu. Daži braukāja uz okupēto Latviju, bet patriotiskajiem trimdas latviešiem tas bija liegts, jo čeka nedeva vīzu.

Pirms 8 gadiem, kad Viķi-Freibergu ievēlēja par prezidentu, mēs aiz priekša un sajūsmas negulējām visu nakti, jo cerējām, ka nu beidzot iestāsies vēsturiskā taisnība. Beidzot latvju tauta būs īstie kungi savā tēvu zemē. Nosūtījām Viķei-Freibergai ļoti sirsnīgu apsveikuma un laba vēlējuma vēstuli, kas viņai nebija pieņemama un acimredzot nokļuva Rīgas pils atkritumu tvertnē. Protams, paldies viņa nepateica un arī atbildi neatsūtīja, kaut to paredz Latvijas likumi...

Kad viņa pirmoreiz nostājās pārkrieivotu kolonistu pusē pret mūsu valsts – latviešu – valodu, mēs sapratām, ka zem pantīņu skaitīšanas maskas slēpjas ne tā persona, kurai būtu mīla un tuva latviešu tauta un valoda.

2006.gada 18.decembrī tika atklāta bijušā čekas priekšnieka Edmunda Johansonu grāmata “Čekas ģenerāļa piezīmes”. Bija redzami kuriozi skati, piemē-

ram, kad A.Gorbunovs, draudzīgi smaidot, čekas priekšniekam uzsita uz pleca kā vecam draugam. Tāpat Johansons skaidri pateica, ka čeka ir bijusi iefiltrēta Tautas frontē. Tagad redzam, kur ar čekas palīdzību Latvija ir noviesta, – to katru dienu izjūt katrs latvietis.

Mūs šokeja vēl kas – 9.novembrī TV3 ziņās Agnese Vārpiņa pavēstīja, ka Amerikā, Sanfrancisko pilsētā dzīvojošais gleznotājs un dramaturgs Raimonds Staprāns žurnālā “Rīgas Laiks” apgalvo, ka čekas “maisos” atrodams arī Viķes-Freibergas vārds. Viņš atzīstas, ka uzturējies saikni ar čekistiem, taču uzsver, ka no ārzemju latviešiem visaktīvākā bijusi tagadējā Valsts prezidente...

“Rīgas Laika” novembra numurā rakstā “Tup’ un turies” sarunā ar žurnālistu Gintu Grubi Raimonds Staprāns pastāsta: “Mūsu tagadējā prezidente bija pakalpiņš Nr.1. Tas radikāli mainījās, jo pēkšņi tie, kas bija tie čekas pakalpiņi, pēkšņi bija tie labie cilvēki...”

► 6. lpp.

VALDĪBA BLEFO PAR ABRENI

Latvijas neatkarības atjaunošana un valstiskā pēctecība ir vispusīgi un starptautiski zināma un atzīta. Krievijas valstiskā pēctecība – tiesības un pienākumi – arī ir vispusīgi un starptautiski zināmi un atzīti. Latvijas neatkarība ir atjaunota tiesiskā ceļā. Tad kādēļ valdība negrib tiesiskā ceļā atjaunot Abrenes piederību Latvijai? Lai to izdarītu, nav vajadzīgs JAUNS robežlīgums, jo Latvijas un Krievijas 1920.gada 11.augusta Mie-

ra līgums ar pievienoto robežaprakstu ir savstarpēji pārmantots un spēkā vēl joprojām.

Latvijas Valsts prezidente, Kalvītis un Pabriks apņēma pašus izteikumus. Garās runās pierāda un aplicina Latvijas valstisko pēctecību, bet tad pēkšņi paziņo, ka steidzīgi jānoslēdz jauns robežlīgums ar Krieviju, jo esot jāņem vērā dažādi VALSTISKAS NOZĪMES apstākļi – it kā Abrenes aprīņa sešu pagastu atgūšanai nebūtu nekā-

das valstiskas nozīmes! Ja Valsts prezidente un valdība netur svētu valsts robežu, un paši grib atteikties no dokumenta (1920.gada Miera līguma), kas Latvijai un Krievijai ir saistošs vēl joprojām, tad jāsaņem āšaubīt viņu rīcības tiesiskumu.

Zīmīgi, ka Otrā pasaules kara laikā un arī pēc tam Latvijas lielais “draugs” ASV “ar lielu interesi sekoja notikumu attīstībai Baltijā”. Proti, noraudzījās, kā izklaidējošā izrādē. Tagad

no ASV puses pat šo interesi nejutām, tāpat kā no ES vai NATO. Pareizs ir teiciens – politikā draugu nav, ir tikai intereses. Ja nav interešu, tad nav arī “draugu”.

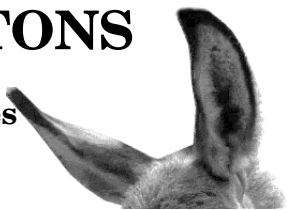
Nožēlojami, ka šoreiz VVF, Kalviša un Pabrika intereses ir Latvijas Republikas valstiskuma nodošana – tikai nav zināms, kas un cik viņiem par šo blefošanu un nodevību maksā.

Gunārs Terinks

Rīgā

FELETONS

Cienījamās ēzeļauses un godātie ēzeļauši!

Šā gada 8.februārī Latvijai ir vēsturiska diena, jo turpmāk Jekaba ielas klauni (prezidentes apzīmējums) vairs nebūs vienkārši klauni. Tagad svarīgajā namā vēl kādu laiciņu sēdēs ēzeļausaini klauni. Tas vēl nav viss. Latgalē par Abrenes un Punduru stacijas dāvināšanu Krievijai gatavojas kalt ēzeļu ordeņus un medaļas (“Latvijas Avīze” 09.02.07.). Ar tām tiks apbalvoti 69 ēzeļausaini un, iespējams, prezidente, ministru prezidents un ārlietu ministrs par īpašu centību Latvijas valstiskuma un teritoriālās nedalāmības graušānā. “Mulķu zemes” svarīgākā dāma un Abrenes atdošanas galvenā kārtotāja, lai līdz augstā amata atstāšanas brīdim nepaliktu bešā, tas ir, bez drauga Putina balvas, sprāguša ēzeļa ausīm, pati pieieciņas skriet uz Maskavu un parakstīt nodevības līgumu.

Putins ir augsta ranga izlūks, čekists un pat lielas valsts divkāršs prezidents. Tātad ļoti slīpēts un gudrs cilvēks, kas prot precīzi atpazīt un novērtēt ikvienu. Tādi cilvēki (ne tikai Krievijā) ļoti neieredz nodevējus, jo zina, ka tie nodod ne tikai savu tautu, bet visus un visur. Tādus parasti vai nu iznīcina, vai tiem liek kalpot vēl citīgāk nodevības jomā. Tieši tāpēc Putins šādām niecībām un pakalpiņiem piešķir balvu ne parastās, bet sprāguša ēzeļa

ausis. Un arī tas vēl nav viss. Ēzeļausu “varoņus”, ja tie nekalpos kā līdz šim, Putins, kā zināms, solīja “мочить в сортире” (mērcēt tualetes bedrē – *kr. val.*). Nu neapskaužu ēzeļausaiņus!!!

Kā zināms, mūsu pamātei 9.maija svinību laikā Maskavā Putins bija pagādājis viesnīcu, kas daudz neatšķīrās no “sartira”. Labi, ka bija Latvijas vēstniecība, kur varēja apmesties lielo svinību laikā. Ir pamatotas aizdomas, ka pamāte pēc nodevības līguma parakstīšanas Maskavā atgriezīsies Latvijā ne tikai ar “goda ausīm”, bet arī vēlreiz izbaudījusi “sartira” pagodinājumu.

Turpmāk Latvijā būs 69 ievērojamas personības, kuras jāuzrunā ar pagodiņošu priekšvārdu “ēzeļausu”. Piemērs, Ēzeļausu Bērziņas skriet uz Maskavu un premjera kungs utt. Ir cerības, ka būs vēl godājami personu papildinājums, piemēram, ēzeļausu prezidentes kundze. Kā redziet, “Mulķu zeme” turpmāk varēs ieņemt cienīgu vietu Ginesa grāmatā ar nekur citur vēl neesošu pagodinājumu tituliem. Cerams, ka dažiem godināmiem ar titulvārdu “ēzeļausu” nāks kļāt vēl viens titulvārds “ieslodzītais”. Nu, piemēram, “ieslodzītais ēzeļausu... kungs, vai kundze”.

Vilhelms Klincāns

Jūrmalā

ATKLĀTA VĒSTULE

IKVIENAM LATVIETIM

Latvijas lepnums...

Latvieti!

“Būt vai nebūt?” – tā jautāja Šekspīrs. Bet, vai šodien mums (attiecinot uz latviešu tautas esību) nav jājautā tāpat? Vai nav bezjēdzīgi jau tūkstoš un vienu reizi atkārtot: cik ilgi vēl? Bet šis jautājums riņķo ap mums mūsu dzīves telpā, meklējams atbildes. Cik ilgi?! Cik ilgi vēl esi gatavs samierināties ar izvērstu genocīdu pret latviešu tautu? Cik ilgi vēl ļausi splaut savas tautas dvēselē? Cik ilgi vēl pieļausi netaisnīgu, politisku izrēķināšanos ar savas tautas patriotiem? Cik ilgi vēl tu pēsi drebelīgi aiz krāsns, skaitot pātarus un gaidot, ka tev tiks dots? Un tā var jautāt bez sava gala...

Netiks dots, mīļie! Par taisnīguma atjaunošanu savā Tēvzemē ir jācīnās! Mājā zem segas, kur neviens nedzird, tu kaut ko murmini par nabadzību, par netaisnību, par krāpšanu, par apzagšanu utt., ut.jp., tā vietā, lai kliegtu skaļi, visai pasaulei dzirdot, ka tevi un tavas tautas patriotus savā zemē pie-smēj, bet kolonistus ceļ godā, ka tevi spiež kalpot okupantiem un apzināti neveic

deokupāciju un dekolonizāciju. Pret netaisnību un ļaunumu ir jācīnās visiem līdzekļiem!. Un tikai tad, kad “raksim” līdz pamatiem, kad drosmīgi un pašreizēdīgi iesim līdz galam, tikai tad mēs varam cerēt uz Visaugstākā palīdzību.

Pat dzīvniekiem ir jāstrādā, lai nopelnītu paēst. Bet, ja zinām, ka cilvēks – radi-bas kronis nedzīvo, lai ēstu, bet ēd, lai dzīvotu, tad kā gan vēl viņam būtu jāstrādā, lai attaisnotu savu sūtību uz zemes?! Tā vietā, lai no kangariem izlūgtos bie-zāku gaļas šķēli uz maizes, mums ir jāizmēž šie tautas nodevēji no savas valsts un jāatbrīvo Tēvzeme no kolonistiem. Tikai tad, kad būs izcīnīts taisnīgums Latvijā un tauta būs atguvusi saim-niektiesības savā zemē – ti-kai tad mēs varēsim domāt par savu kreklu un vēderu – par savu labklājību. Bet nav lielāka negoda radības kro-nim, kā samierinoši uzlasīt okupantu atstātās druskas un “murrājot” graužt kanga-ru pasviesto kaulu, kā ne vi-ņu, bet tur to otro – reži-mam nepaklausīgo vajā un velk uz tiesu.

► 5. lpp.

PIRMĀ ATKLĀTĀ

**Turpinājums no iepriekšējā numura
(sākums DDD Nr.22(122))**

Aivars Garda: Nu, bet jūs taču runājat par krievu tautību – ka es aizskaru krievu tautību. Es skaru valstisko piederību!

Artūrs Kučs: Šinī gadījumā, atsevišķos gadījumos jūs runājat par okupantiem, kopumā jūs runājat par... atsevišķos gadījumos jūs vērsaties tieši pret etniskām grupām.

krēti es kurinu naidu starp tautām? Kurš mans izteikums aizvairo krievu tautu?

Artūrs Kučs: Nu, es domāju, šinī publikācijā, kur jūs šos cilvēkus nosaucat par, par, par vēža šūnām un līdzīgi, es domāju, ka to, ka tā ir šī neiecietības kurināšana.

Aivars Garda: Bet es taču nesaku, ka krievu tauta ir “vēža šūnas”?

Artūrs Kučs: Jūs sakāt to, no konteksta, manuprāt, ir redzams, ka jūs runājat par krievu tautību piederīšiem iedzīvotājiem.

A i v a r s Garda: Es runāju par Latvijā nelegāli – saskaņā ar Ženēvas konvenciju nelegāli iebrāukušiem migran-

godu? Es pasaku taisnību – to, kas ir teikts Saeimas deklarācijā par okupāciju.

Artūrs Kučs: Es jau nesaku par to, ka jūs viņus saucat par okupantiem par šīm citām frāzēm.

Aivars Garda: Nē, nu, bet jebkurš okupants, kas vardarbīgi ir ienācis, viņš bojā tautas organismu.

Artūrs Kučs: Tādēļ jūs uzskatiet, ka šos cilvēkus būtu, tātad, piespiedu kārtā jāizved no Latvijas, lai latviešiem būtu iespēja izdzīvot?

Aivars Garda: Jā, es uzskatu, ka likumīgā kārtā, pieņemot valsts likumu, viņi būtu – saskaņā ar šo likumu – gluži tāpat, kā izliek cilvēkus no dzīvokļiem, tas ir ļoti sāpīgs akts katram, kuru izliek, – jā, viņus vajadzētu izraidīt no Latvijas. Un es šeit nesaskatu nekādu nacionālā naida kurināšanu.

Artūrs Kučs: Nu, katrā ziņā jūs... to, ko jūs tagad sakāt, jūs sakiet, ka tas noteik likumīgi, es neredzu pretrunu. Bet teikums, ka viņus vajadzētu... panākt viņu repatriāciju uz Krieviju un visām četrām debespusēm, šis, teiksim, “vēža

Advokāts Didzis Šmitiņš tiesā bija nelokāmi pārliecināts, ka okupācijas jautājumu risināšana nav kriminālnoziedzums.

Aivars Garda: Jūs man izvirzāt apsūdzību par nacionālā naida kurināšanu, nevis starpvalstu naida kurināšanu?

Artūrs Kučs: Šajā gadījumā būs starpvalstu.

Aivars Garda: Es saprotu, un tāpēc es jums jautāju, kas ir “nacionāls”?

Artūrs Kučs: Šī panta izpratnē, teiksim, tā var būt arī valstiskā piederība, teiksim, arī šinī gadījumā ir runa par etnisko un nacionālo piederību.

Aivars Garda: Atvainojos, bet vārdnīcā – latviešu valodas vārdnīcā ir skaidrots, kas ir vārds “nacionāls”. Pirmais, tāds, kas attiecas uz nāciju, tautu, tautības sabiedriski politisko dzīvi, interesēm. Jautājums, kur es esmu šajā publikācijā pārkāpis vai aizskāris nāciju, tautu?

Artūrs Kučs: Tautu, ja mēs runājam par etnisko piederību, šeit runājam par krievu tautības cilvēkiem, bet par nacionālo izcelsmi, kas ir nacionāls, es domāju, ka šeit jūs ņemat tikai vienu šī vārda interpretāciju. Tiesību aktos tam var būt pilnīgi cita nozīme.

Aivars Garda: Kāda tad ir nozīme?

Artūrs Kučs: Es saku, šinī gadījumā es saskatu, skatoties arī, ka tas tiek interpretēts starptautiskajos tiesību aktos – tieši ar valstisko piederību.

Aivars Garda: Bet jūs jau man izvirzāt, ka es nacionālo naidu kurinu. Tas ir, starp tautām es kurinu naidu. Tad es jautāju, kur kon-

tiem, neuzsverot viņu tautību.

Artūrs Kučs: Nu, tātad šinī gadījumā jūs sakāt to, ka... Jūs runājat par to, ka Krievijai būtu pienākums šos krievu cilvēkus ņemt atpakaļ.

Aivars Garda: Jā, un kas šeit nav pareizi? Es runāju, ka ir atšķirība starp tiem, kas mierīgi dzīvo Krievijā un tiem, kas vardarbīgi šeit ienākuši.

Artūrs Kučs: Nu šeit ir atšķirība, bet, teiksim...

Aivars Garda: Mēs vienojamies, jūs pats atbildējāt, ka okupācijas laikā varēja ienākt tikai vardarbīgi.

Artūrs Kučs: Okupācijas laikā – jā.

Aivars Garda: Jā. Es jau tikai par tādiem šeit runāju. Bet jūs mani apvainojat, ka es kurinu nacionālo naidu.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka šādi izteikumi – ja jūs salīdziniet viņus ar vēža šūnām, kurina šo neiecietību. Jautājums ir – jūs sakāt, jūs to neattiecināt. Ja mēs runājam par nacionālo izcelsmi, tad mēs varam katrā ziņā... arī PSRS pilsoņi, arī šinī gadījumā ir konkrēta grupa, pret kuriem tiek vērsti šie izteikumi.

Aivars Garda: Man tieša neļāva turpināt uzdot jautājumus par to tēmu, bet labi, katram zaglim taču arī ir tautība, vai ne?

Artūrs Kučs: Protams.

Aivars Garda: Vienalga viņš ir noziedznieks. Ja es viņu nosauktu par *fendermani*, zaglis apvainotos? Tas aizskartu viņu kaut kādu

šūnas”, šinī gadījumā saskatu neiecietības kurināšanu.

Aivars Garda: Nu, bet “vēža šūnas” ir atkal lietots metaforiski, un tekstā pēdipērs ielikts. Kā jūs kā ekspertis varat to nesaprast? Jūsu ekspertīzes dēļ tagad tiesā cilvēku, jūs saprotiet? Es nevienu tautu neesmu apvainojis. Tas, ka kāds, es atkal teikšu līdzību, ka kāds zaglis, kurš ir krievs vai latvietis, apvainotos, ka viņu apsauc par zagli?

Artūrs Kučs: Katrā ziņā, tas, ka jūs vēlaties, teiksim, un aiciniet piespiedu kārtā izraidīt šos cilvēkus, tas ir viņu pamattiesību aizskārums.

Aivars Garda: Sapro-tiet, zaglim varbūt arī nepatīk, ka viņu sauc uz tiesu un liek cietumā. Nu, atvainojiet – viņi ir pārkāpuši... viņi ir pārkāpuši starptautisko tiesību normas, viņi pēc Latvijas Saeimas deklarācijas ir veikuši šeit genocīdu un turpina to darīt. Es jau nolasīju.

Otrais, vārds “nacionāls” interpretējums – tāds, kas izsaka kādas nācijas, tautības raksturu un īpatnības. Nacionālais raksturs, teātris, tērpi, nacionālā kultūra, valoda. Vai es esmu aizskāris kādas nācijas, tautas raksturu, teicis, ka visi krievi ir nelieši?

Artūrs Kučs: Jūs teikuši – to jūs neesat teicis. Jūs esat teicis...

Aivars Garda: Tātad es neesmu apvainojis...

Artūrs Kučs: ...galvenais ir par šo piespiedu izraidīšanu un šis te vēzis latvie-

šu tautas organismā.

Aivars Garda: Mēs vienojamies, ka tātad es neesmu aizskāris?

Artūrs Kučs: Kādā ziņā?

Aivars Garda: Nācijas, tautas raksturu un īpatnības?

Artūrs Kučs: Katrā ziņā, šādi izteikumi ir aizskāruši.

Aivars Garda: Nacionālās īpatnības, raksturu?

Artūrs Kučs: Īpatnības – es nevaru pateikt par īpatnībām, jūs domājat kultūras īpatnības?

Aivars Garda: Jā, jā, protams, tas attiecas uz nacionālo.

Artūrs Kučs: Tad mums varbūt ir dažāda izpratne par vārdu “nacionāls”.

Zālē: Klausītāji sašutuši.

Aivars Garda: Bet ekspertam ir jāsaprot arī dažādi.

Artūrs Kučs: Es zinu, ka ir dažādi.

Aivars Garda: Saeimas deklarācijā tie ir okupanti. Pasakot to, ko saka Saeima, – kā es varu viņus aizvainot?

Artūrs Kučs: Saeima nevienā brīdī nesaka, ka tas jādara piespiedu kārtā, un nesaka, ka viņi ir ē... latviešu tautas, teiksim, vēža... latviešu tautas organismā.

Aivars Garda: Nē, nu Saeima to saka savādāk. Viņi vērsas pie citu tautu un valstu pārstāvjiem un aicina palīdzēt likvidēt okupācijas sekas. Te ir teikts – palīdzēt Latvijai likvidēt okupācijas sekas, atbalstīt to personu centienus, kuras vēlas no Latvijas atgriezties savā etniskajā dzimtenē.

Sakiet, vai jums ir saprotams, ko nozīmē vārds “nāids”?

Artūrs Kučs: Vārds “nāids”, kā es to saskatu – tā ir neiecietības kurināšana, šīs grupas aizskaršana, pazemošana.

Aivars Garda: Vārdnīca skaidro, ka nāids ir jūtas, kurām ir raksturīgs ļaunums. Ļaunuma jūtas, naida jūtas, viņām ir jānāk no “ieksienes”, cilvēka, no manis paša. Jums ir jāpierāda, ka es jūtu naidu pret...

Artūrs Kučs: Es domāju, ka tas, ko mēs katrs jūtam iekšēji, tomēr tas ir, tā ir mūsu izvēle. Bet publiski pausts, tas jau aizskar citus cilvēkus šinī gadījumā.

Aivars Garda: Kaut arī tas aizskar, pēc jūsu domām, saskaņā ar 78.pantu ir jāpierāda, ka es “kurinu naidu”.

Artūrs Kučs: Es nevaru tā, ekspertīzē... arī pirmstiesas izmeklēšanas subjektīvo pusi, nevaru, teiksim, es, teiksim, nevaru, man nebija citas iespējas. Es varu teikt, ko es, balstoties uz publikācijām, pie kāda viedokļa es varu nonākt.

Aivars Garda: Kas attiecas tieši uz šo ekspertīzi, man vairāk nav jautājumu.

Tiesa: Viss? Paldies! Advokātam Šmitiņam ir kāds jautājums?

Didzis Šmitiņš: Jā, godājamā tiesa.

Cienījamais ekspert, es gribētu vēlreiz precizēt, tas trīs, tos trīs eksperta atzinumus, ko jūs esat šajā kri-

mināllietā veicis. Tas ir 2005.gada 7.februārī eksperta atzinums, 2005.gada 12.jūlija eksperta atzinums un 2005.gada 7.novembra eksperta atzinums. Pirmo eksperta atzinumu 2005.gada 7.februārī jūs veicāt kopā ar Līgu Biksi-nieci, ja? Un abus pārējos jūs veicāt kopā ar Sergeju Kruka kungu? Mans jautājums ir tāds, kas... vai jūs pats sapratāt, kas tā bija par ekspertīzi jeb ekspertīzēm, ko jūs veicāt? Un vēl mazliet dot mums kādu norādi, vai tā bija ekspertīze cilvēktiesību jomā, vai viņas visas bija... Vai tās bija lingvistiskās, vai tās bija lingvistiskās un cilvēktiesību? Mani interesē, tātad konkrēti par 7.februāra ekspertīzi 2005.gadā un pārējām abām? Kas tās bija par ekspertīzēm?

Artūrs Kučs: Šinī gadījumā es esmu cilvēktiesību eksperts, un tātad šinī gadījumā bija kompleksās ekspertīzes, un es ņēmu savu zināšanu ietvaros ekspertīzi cilvēktiesību jomā. Lingvistiskā ekspertīze šinī gadījumā bija Kruka kunga vairāk.

Didzis Šmitiņš: Tātad visas šajās trijās ekspertīzēs jūs veicāt šo cilvēktiesību jomā, tieši šo sadaļu?

Artūrs Kučs: Tieši tā. Es, protams, nevaru sniegt par to, kas nav mana kompetence.

Didzis Šmitiņš: Tāpēc, ka es jums nekad neuzdotu šos jautājumus, ja mēs precīzi eksperta atzinumos redzētu, kurš par ko ir runājis, jo kolektīvā atbildība – tā laikam nav atbildība. Arī apsūdzētos tagad tiesā pa vienam.

Nākošais jautājums, kādi dokumenti tika piestādīti jūsu rīcībā, kad jūs veicāt šīs ekspertīzes? Ko piestādīja izmeklēšanas iestāde jūsu rīcībā?

Artūrs Kučs: Nu, tās ir publikācijas.

Didzis Šmitiņš: Bez publikācijām nekādi citi dokumenti netika piestādīti, es domāju...

Arī atbildot uz Aivara Gardas, Līgas Muzikantes un Ilzes Liepas advokātu: Didža Šmitiņa un Ilzes Krastiņas jautājumiem, Artūrs Kučs nepārliecināja tiesu un klātesošos par savu kompetenci.

Artūrs Kučs: Lēmums par ekspertīzes nozīmēšanu, jautājumi, kuri bija ietverti šajā lēmumā.

Didzis Šmitiņš: Apsūdzēto, aizdomās turamo, liecinieku liecības netika jūsu rīcībā piestādītas?

Artūrs Kučs: Varēju analizēt tikai par publikācijām.

Didzis Šmitiņš: Nu, padarīti ir tā: ir lieta, un tad iedod ekspertam, brīdina ekspertu un saka, lūdz, ekspert – lasi un saki... Jums nebija tā? Jums tā-

tad bija ļoti ierobežots... Es jautājumu uzdošu savādāk – vai jums pietika, vai jūsu rīcībā bija pietiekoši daudz materiālu, lai varētu sniegt kompetentu un atbildīgu ekspertīzi? Par to, ja mēs runājam ar apsūdzētajiem visi kopā, kā jums pašam liekas, sakiet atklāti, nekautrējieties? Jūs variet arī šeit pateikt, ka jums bija par maz.

Artūrs Kučs: Nē, ja mēs runājam par publikācijām, protams, es domāju, ka tur bija pietiekami. Ja runājam par subjektīvo pusi, tad, domāju, ka ar publikācijām vien, tas teiksim, varbūt nav jautājums, kas ir, ko iespējams izvērtēt.

Didzis Šmitiņš: Tātad jums... tātad jums tomēr bija, kaut kas pietrūka, lai veiktu objektīvu ekspertīzi?

Artūrs Kučs: Jautājums, ko jūs saucat par objektīvu?

Didzis Šmitiņš: Nu, vispusīgu.

Artūrs Kučs: Ja man ir prasīts par publikācijām, to es varu jums pateikt.

Didzis Šmitiņš: Nē, es šos jautājumus neuzdodu tāpēc, ka man nav ko darīt. Es uzdodu pēc būtības, jo es nevienu no šiem jautājumiem neuzdotu jums, ja jūs būtu ievērojis Krimināllikumā noteikto eksperta atzinuma sniegšanas kārtību. Un būtu savā atzinumā jeb savos atzinumos atspoguļojis visus tos nosacījumus, ko prasa likums. Jūs to neesat izdarījis. Un viens no tiem jautājumiem, ka jūs neesat, par ko mēs te visu laiku runājam – izmantotā metodika un tamlīdzīgi, tas nav atspoguļots, tāpēc es arī uzdodu šos jautājumus.

Tad mans nākošais jautājums ir, izejot no tā, būtu

TIESA LATVIJĀ

Didzis Šmitiņš: Kāda ir šī prakse? Vai jūs tagad varētu kā eksperts, atbildīgs būdams, stāvēt tiesas priekšā, nosaukt mums precīzi tos normatīvos aktus jeb tos dzīves gadījumus, kas ir bijuši šajā praksē, kuri tad jums bija par pamatu. Konkrēti – vai nu tā ir ANO Cilvēktiesību tiesas lieta vai Eiropas Cilvēk-

procesa kodeksa tajā laikā spēkā esošajām normām?

Artūrs Kučs: Man tika, protams, es tiku iepazīstināts ar eksperta tiesībām. Bet par metodoloģiju...

Didzis Šmitiņš: Nē, nē, jautājums bija tāds, vai jūs iepazīstināja. Jūs pats rakstījāt šo eksperta atzinumu, vai rakstīja kāds cits jūsu vietā?

ir visu cilvēku vienlīdzība, cilvēka tiesības uz cieņu, teiksim, Krimināllikuma izpratnē šeit es runāju par neiecietības kurināšanu.

Didzis Šmitiņš: Gatavojot šos eksperta atzinumus, vai jūs ņēmat vērā to, ka ir rakstu autori un ir avizes redaktors? Vai jūs ņēmat, jo no šiem ekspertu atzinumiem, es pateikšu savu subjektīvo viedokli, es to vienkārši nejūtu, neredzu un tamlīdzīgi. Bet apsūdzības ir kā žurnālistiem, tā... Vai jūs ņēmat vērā, ka ir šīs divas tomēr daļas, un tās tomēr ir savādākas?

Artūrs Kučs: Jūs redzat, teiksim, protams, ka šīnī gadījumā jautājums tika formulēts par konkrētām publikācijām, nevis, teiksim, tātad es atbildēju par konkrētajām publikācijām.

Didzis Šmitiņš: Šķiet, ka šis jautājums ir par konkrētām publikācijām, nevis, teiksim, tātad es atbildēju par konkrētajām publikācijām.

Artūrs Kučs: Jūs redzat, teiksim, protams, ka šīnī gadījumā jautājums tika formulēts par konkrētām publikācijām, nevis, teiksim, tātad es atbildēju par konkrētajām publikācijām.

Didzis Šmitiņš: Šķiet, ka šis jautājums ir par konkrētām publikācijām, nevis, teiksim, tātad es atbildēju par konkrētajām publikācijām.

Skaidrs. Nākošais jautājums ir sekojošs. Arī likums prasa noskaidrot jūsu kvalifikāciju līdz galam, vai pilnībā, es atvainojos. Nu tad jautājums ir, kādas jums ir publikācijas, zinātniskie darbi, kurus jūs esat publicējis šīnī sakarā?

Artūrs Kučs: Es esmu, protams, publicējis. 2004.gadā esmu izdevis monogrāfiju par vārda brīvību un goda un cieņas aizskaršanu, un arī naida kurināšanu, kā tas ir gan starptautiskajos cilvēktiesību mehānismos, gan arī Latvijas tiesu praksē. Tāpat arī "Latvijas Vēstnesī" man ir bijušas vairākas publikācijas par cieņas aizskaršanu un vārda brīvības ierobežošanu.

Didzis Šmitiņš: Un, teiksim, tāds raksts "Vārda brīvības robežas: goda un cieņas aizskaršana, naida kurināšana" arī ir jūsu?

Artūrs Kučs: Uzreiz nepateikšu, es domāju, ka *Vēstnesī*...

Didzis Šmitiņš: Jā, jā... **Artūrs Kučs:** Es domāju, ja jau tas ir ar manu uzvārdu, tad tas ir mans.

Didzis Šmitiņš: Es domāju, ka varbūt jūs atceraties?

Artūrs Kučs: Vienkārši vairākus gadus atpakaļ es esmu publicējis vairākas publikācijas *Vēstnesī*, arī politikas portālā.

Didzis Šmitiņš: Es varbūt drusciņ vēlāk pievērsī-

šos šim rakstam, jūs atzīstat, ka tas ir jūsu. Bet, runājot konkrēti, tātad vēlreiz par to jūsu kvalifikāciju. Jūs esat jurists, pamatā un viss pārējais ir būvēts uz šīs bāzes, jā?

Artūrs Kučs: Es esmu jurists ar specializāciju cilvēktiesībās.

Didzis Šmitiņš: Nu, ja. Tā kā faktiski noziedzīga nodarījuma sastāva jēdziens jums nav svešs?

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Didzis Šmitiņš: 2005.gada 7.februāra eksperta atzinumā jūs, ar jums es domāju arī Biksinieces kundzi, tādā izpratnē, ka ir šīs divas tomēr daļas, un tās tomēr ir savādākas?

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kučs: Es domāju, ka nē.

Artūrs Kuč

LATVIJA SVEŠU VARU ŽNAUGĀ

◀ 1. lpp.

Analizējot esošo situāciju, visus jautājumus var sagrupēt 10 problēmu lokos.

1. Konstitucionālie argumenti. Latvijas Satversmes 3.pants norāda, ka “Latvijas valsts teritoriju starptautiskajos līgumos noteiktās robežās sastāda Vidzeme, Latgale, Kurzeme un Zemgale”.

Pirmkārt, robežas ir noteiktas, un nav neviena starptautiski atzīta robežu grozījuma. **Un šajās robežās atrodas Abrenes novads.**

Otrkārt, Saeima nedrīkst pārkāpt šo Satversmes 3.pantu. Gadījumā, ja Saeima to izdara, tā būs veikusi antikonstitucionālu juridisku aktu. Ja Saeima pārkāpj valsts Konstitūciju, veic antikonstitucionālas darbības, tad Valsts prezidentam ir jāierosina Saeimas atļaišana. Dažkārt tiek piesaukts referendums. Tas nav vajadzīgs, referendumā ceļš mums nav ejams un nav vajadzīgs. Latvijas valsts vienkārši nav līdz galam teritoriāli atjaunota. Šāda atjaunošana nav izdarāma referendumā ceļā, bet gan starptautiski tiesiskā ceļā.

2. Latvijas Republikas Augstākās Padomes lēmumi. Izskanējušas dažādas manipulācijas ar LR Augstākās Padomes (AP) vārdu, kura jau 1990.gadā esot atdevusi Abrenes novadu Krievijai, kas ir kļāji meli.

Pirmkārt, AP 1990.gada 4.maija deklarācija balstās uz 1920.gada Miera līgumu.

Otrkārt, LR AP 1992. gada 22. janvārī pieņēma speciālu lēmumu “Par Abrenes pilsētas un sešu Abrenes apriņķa pagastu aneksijas neatzīšanu”.

Treškārt, ar Administratīvi teritoriālās reformas komisijas vadītāja Dr. Valda Steina rīkojumu 1992.gadā tika izdota Latvijas Republikas administratīvi teritoriālā iedalījuma karte, kurā ABRENEŠ novads atrodas Latvijas robežās, bet iezīmēta kā “teritorija, kuru LR Augstākā Padome ar 1992.gada 22.janvāra lēmumu atzina par nelikumīgi anektētu.” A.Kalviša vadītās valdības centieni uzdāvināt Krievijai Abrenes novadu, balstoties uz LR AP lēmumiem, ir kļāji pretrunā gan ar LR AP darbības garu, gan ar tās pieņemtajiem likumiem un lēmumiem. 1993.gadā, kad LR AP vairs neeksistēja, bet Latvijā valdīja pirmā Jaunā Saeima, tad Latvijas valsts robežās Abrenes novadu vairs neredzam, tas atrodas Krievijā, bet novads vismaz iezīmēts kā anektēts. Šodien veikalos nopērkamajās Latvijas kartēs novads ir pazudis pavisam, vienīgi zem uzraksta Pitalova iekavās ierakstīts “Abrene”.

3. Vēsturiskie argumenti. Pedējā gada laikā presē parādījušies raksti par vēsturi, kuri nolied Abrenes novada vēsturisko piederību Latvijai. Pārsvarā tie ir nespeciālistu spriedelējumi par lietām,

kuras viņi nepārzina. Ir arī otra kategorija, tā saucamie “galma vēsturnieki”, kuri pamatos jebkuru politiku pasūtījumu. Ja vajag, tad paziņos pat to, ka Abrenes jeb Pie-Tālavas valstī (kādu laiku tā bija Tālavas pavalsts) nav dzīvojuši balti, bet slāvi, kuri gan faktiski tur ieradās “tikai” daudzus tūkstošus gadus vēlāk. Baltu tautas šīs teritorijas bija apdzīvojušas jau apmēram 11000 gadus agrāk.

To, ka slāvi tagadējās Krievijas teritorijā no Karpatu reģiona ieradās daudzus tūkstošus gadus vēlāk (tikai mūsu ēras pirmā gadu tūkstoša otrā pusē), atzīst jebkurš krievu vēsturnieks pat jau no cara laikiem.

Abrenes (Obrenes) novadu apdzīvoja baltu tautas – **obri** un letgaļi. Aiz Abrenes jeb Pie-Tālavas uz austrumiem atradās letgaļu karaļvalsts Pliskava (slāvi, iekarojot un kolonizējot šo teritoriju, vēlākā laikā uzcēla Jauno pilsētu jeb Novgorodu un jau savu cietoksni Pleskavā, kuru sāka dēvēt par Pskovu), aiz tās tālāk uz austrumiem dzīvoja Lūgas letgaļi, Lādogas letgaļi, Anakes, Piemares letgaļi, un tā līdz Baltai jūrai. Pierādījumus un apstiprinājumu šiem faktiem jūs atradīsiet daudzajos krievu un latviešu neatkarīgo vēsturnieku pētījumos.

4.Starptautisko tiesību un aneksijas neatzīšanas argumenti. Rietumu demokrātiskās valstis (izņemot Zviedriju) nekad nav akceptējušas Latvijas okupāciju un aneksiju. Neviena Rietumvalsts nekādā formā nav deklarējusi, ka, neatzīstot Latvijas okupāciju un aneksiju, tā atzītu Abrenes novada okupāciju un aneksiju. **Starptautiskā Latvijas okupācijas neatzīšana ir attiecināma uz Latvijas Republiku 1940. gada 16.jūnija – okupācijas brīža robežās.** Krievija šobrīd ir vienpusēji noteikusi savu ārējo robežu un izdara spiedienu uz Latviju. Rietumvalstīm būtu jāturpinā līdzšinējā Latvijas okupācijas un aneksijas neatzīšanas politika un jāaizstāv Latvija pret Krievijas teritoriālajām pretenzijām.

5.ASV palīdzība. ASV nekad nav atzinusi Latvijas okupāciju un aneksiju un tādejādi nekad nav atzinusi Abrenes novada aneksiju. ASV ir atzinusi savas kļūdas, un ASV prezidents Dž. Bušs skaidri un gaiši pateica, ka nekādas Jaltas vairāk neatkārtosies, tāpat vairāk nekādas aizmuguriskas vienošanās ar Krieviju. A.Kalviša valdība pilnīgi pretēji tulko ASV prezidenta Dž. Buša vēlmi palīdzēt sakārtot robežlīgumu ar Krieviju. ASV prezidents pauda nožēlu par Rietumu demokrātijas kapitulāciju totalitārā komunistiskā režīma priekšā, noslēdzot Jaltas līgumu. Lai gan ASV prezidents atzina, ka Jaltas

vienošanās bijusi kļūda un tās turpinājums nav iespējams, tomēr Latvijas valdība to turpina.

Ja Latvijas valdība grib uzdāvināt daļu no Latvijas Krievijai, vai Saeimas deputāti nav atbildīgi savu stratēģisko partneru priekšā par šādu politiku? Kā valdība un parlamentārieši varēs skatīties sacis saviem atbalstītājiem ASV, Vācijā, Lielbritānijā, Francijā, Norvēģijā, Islandē, Dānijā? Kāpēc Latvijas valdība darbojas faktiski Krievijas interesēs pret ASV stingro Latvijas anek-

Latvijas valsts atjaunošana un Abrenes novads – divi nedalāmi jautājumi. Ievilkusies Abrenes novada aneksija ne tikai samazina, bet palielina Krievijas atbildību Latvijas priekšā.

sijas neatzīšanas politiku? Eiropas Savienība arī nepieprasa šādu dāvanu no Latvijas. Eiropas Savienības ārējās robežas nostiprināšana neprasa Abrenes novada atdošanu Krievijai. Šodienas reālā ES ārējā robeža eksistē ar visiem caurlaides punktiem. Nevienam nekas netraucē tos modernizēt, labāk aprikt, uzlabot un pārlabot, bet pienāks tā diena, un mēs savus robežstabiņus pārbīdīsim to likumīgajās vietās.

6. Latvijas valsts atjaunošana. Protams, parakstot šādu robežlīgumu, akceptējot Molotova-Ribentropa paktu, tiek attālināta pilnīga Latvijas valsts atjaunošana tās *de iure* robežās. Pēc šāda līguma parakstīšanas būs daudz grūtāk cīnīties par Abrenes novada atdošanu Latvijai. Daudzi “galma politiķi un žurnālisti” runā un raksta par Latvijas teritoriālajām prasībām pret Krieviju, bet anek-

sijas pārtraukšana pēc savas būtības un starptautiskajām tiesībām nav teritoriāla prasība. **Jautājums ir par Latvijas valsts atjaunošanu starptautiski noteiktās robežās, pārtraucot Abrenes novada okupāciju un aneksiju.**

7. Ekonomiskie argumenti. Nevienam no politiķu un “galma žurnālistu” apdziedatiem ekonomiskiem labumiem, parakstot robežlīgumu, neiztur kritiku. Varētu padomāt, ka, parakstot jaunu robežlīgumu, ne tikai naftas būs pilns, bet no Krievijas tecēs zelta straumes. Faktiski *de iure* spēkā esošais 1920.gada Miera līgums nav traucējis krievu uzņēmējiem uzpirkt tūkstošiem hektāru zemes, pusi Jūrmalas, atvērt vai pārpirkt bankas, vies-

nīcas, ostas, milzu skaitu namīpašumu, atvērt milzu skaitu skaitu firmas, pārdot savas automašīnas un citu tehniku. Šo uzskaitījumu varētu turpināt ilgi. No otras jeb Latvijas pusēs – nav problēmu latviešiem uzsākt uzņēmējdarbību Krievijā. Latvijas bankas ir atvērušas savas filiāles, daudzi latvieši brauc peļņā uz Krieviju kā menedžeri līdzās zviedru menedžeriem (pēc kuriem arī ir liels pieprasījums Krievijā). Tikai valdības nav spējušas 17 gadu laikā sakārtot ekonomiskos nolīgumus, birokrātiskos jautājumus par muitu, tarifiem, nodokļiem, robežas šķērsošanu. Desmitiem kilometru garās automašīnu rindas pie robežas nekādi nav saistāmas ar to, vai automašīnas stāv pirms vai pēc Abrenes, tā ir gluži vienkārši valdības neizdarība.

Jaunā robežlīguma noslēgšanas saistīšana ar ekonomisko uzplaukumu valstī gluži vienkārši ir tukša propaganda un tautas maldināšana.

8. Vietējie iedzīvotāji – abrenieši. Viens no padomju propagandas vadošajiem saukļiem ir: “Kam jums tie Pitalovas krievi vajadzīgi!”.

Pirmkārt, tas nav etniskais, bet gan valsts atjaunošanas jautājums.

Otrkārt, nekur tik spilgti neizpaužas genocīds pret latviešiem kā Abrenes un Asvejas novados (sk. rakstu “Abrene ir mūsu”). Jau nosakot 1920.gada robežu, daudz latviešu palika Krievijas pusē (Asvejas un citos apvidos) un par to mums “jāpateicas” brīvās Latvijas politiķiem. Pagājušā gadsimta 30-jos gados tās teritorijas tika burtiski iztīrītas no latviešiem. Pēc Otrā Pasaules kara tas pats turpinājās okupētās Abrenes novadā, latvieši tika izsūtīti un kolonisti noietināti. Šobrīd daudzi latviešu zemnieki, namīpašnieki ir palikuši bez saviem īpašumiem un vēlas tos atgūt un atgriezties savās mājās.

Treškārt, daži statistiķi atsaucas na manipulē ar cara laika tautas skaitīšanas datiem par mazo latviešu skaitu. Šī teritorija tiešām ilgāku laiku, līdzīgi kā pārējā Latvijas daļa, bija zem krievu jūga, un jāņem vērā, ka cara laikā tur tika realizēta aktīva rusifikācijas programma. Jāņem vērā arī, ka šajās teritorijās latvieši lielā skaitā bija pareizticīgie, un, tā kā tautas skaitīšanā iedzīvotājus reģistrēja pēc ticības, nevis tautības, pareizticīgos latviešus piekaitīja pie krieviem.

Ceturtkārt, ja mēs sāksim vadīties no tā, kurā vietā un cik daudz ir krievu, tad jau Latvijai vajadzētu atteikties no Daugavpils, Zilupes, Krāslavas, Medumiem, Kaplavas un vairākām citām vietām.

9. Maskavas kalpībā. Pats jocīgākais, ka Maskava klusē, bet Gebelsa cīnīgu pretlatvisku un prelatvistisku propagandu un manipulāciju ar sabiedrisko domu veic “galma žurnālisti”, “galma politiķi” un “galma vēsturnieki”. Ar apbrīnojamu degsmi VIŅI

cenšas attaisnot pie varas esošo centienus vardarbīgi uzspiest, uzdāvināt Krievijai Abrenes novadu, noliegt okupāciju. Maskava asarām vairs netic, tāpēc tagad kolaboracionistiem jāpāriet pie darbiem.

Sadarbošanās ar okupācijas varas struktūrām turpinās, bet tas taču ir visis-tākais kolaboracionisms. Izrādās, tas vēl ir dzīvāks par dzīvu.

10. Steidzamības un slepenības argumenti. Jaunais robežlīgums no tā sagatavošanas 1996. gadā līdz pat pagājušā gada pavasarim bija slepens, un tagad tas tiek “dzīts” cauri par katru cenu. Publicējot sev vēlamās intervijas ar savu struktūru cilvēkiem vai tiem, kuri neizprot situāciju, zemnieku vārdiem sakot, tiek sagatavota augšne. Visi propagandas līdzekļi tiek laisti darbā. Tā saucamās “pozīcijas deputāti” un valdība ir sākusi bloķēties ar Interfrontes deputātiem, lai varētu iepriecināt Krieviju ar jauno robežlīgumu. Rodas jautājumi – kāpēc jāparaksta jauns robežlīgums, kas aiz visa tā stāv, kā pasūtījums tas ir, vai valstī nav sacies **lienošais apvērsums?**

Nemot vērā iepriekš minēto, es gribētu atgādināt visiem deputātiem:

Latvijas Republikas Augstākās padomes deputātiem oficiālajās biogrāfijās raksta – deputāti, kuri nobalsoja par Latvijas neatkarību. Ko rakstīs jūsu biogrāfijās – **deputāti, kuri nobalsoja par daļas no Latvijas uzdāvināšanu Krievijai, deputāti, kuri pēc būtības strādāja Maskavas un iluminātu interesēs?**

Visiem, kuri cenšas daļu no Latvijas teritorijas uzdāvināt Krievijai, agri vai vēl būs jāatbild Dieva, Augstākās Tiesas un Latvijas tautas priekšā par šo nodarījumu valstij un tautai. Latvijas valsts tik un tā tiks atjaunota visā savā lepnumā, jūs variet tikai attālināt tās pilnīgu atjaunošanu. ♦

NAV DŪMU BEZ UGUNŠ... ČEKISTUS NEMOCA SIRDSAPZIŅĀ

◀ 3. lpp.

Daudziem palicis atmiņā, cik Viķe-Freiberga bija neapmierināta, jo par prezidenta kancelejas vadītāju gribēja bez konkursa ielikt Aivaru Zaķi, kuru latviešu brīvības cīnītāji raksturoja kā okupācijas režīmam izpildīgu prokuroru, kas nicinājis Latvijas karogu. Politiski represētie protestēja, un Aivars Zaķis bija pietiekami godīgs, lai atteiktos no darba Rīgas pili.

2001.gadā, viesodamies Latvijā, sēru dienā 14.jūnijā pabiju “Rīgas Balss” redakcijā un pastāstīju, ka, līdzīgi prokuroram Aivaram Zaķim, Rīgas pili strādā vēl augstāka rango prokurore – okupētās Latvijas jeb LPSR Prokuratūras Izmeklēšanas nodaļas priekšiece Rita Aksenoka, kura pēc čēkas pasūtījuma izrēķinājās ar latviešu brīvības cīnītājiem.

1981.gada 2.aprīlī VDK priekšnieks Boriss Pugo nosūtīja vēstuli LPSR prokuroram Dzenītim, lai pret

mani ierosina politisko lietu. Šis čēkas priekšnieka lūgums tika uzticēts jau minētajai Ritai Aksenokai. Viņa to darīja kopā ar savu padoto, Sevišķi svarīgo lietu izmeklētāju Gunti Grūtupu, ierosinot lietu un sastādot Apsūdzības rakstu, kuru R.Aksenoka 1981.gada 5.jūnijā nosūtīja Augstākajai tiesai.

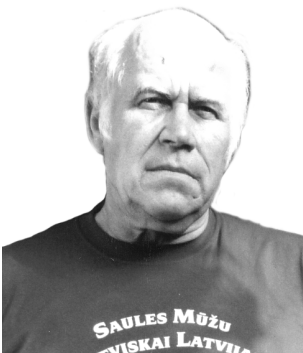
Tūlīt pēc publikācijas R.Aksenoka “Rīgas Balsij” publiski apgalvoja, ka nesot “viņu (Lotāru Stūri) redzējusi visu mūžu”. Tāpat viņa kategoriski noliedza, ka būtu tiesai nosūtījusi pretpadomju lietas, jo ar tām nodarbojusies VDK. Lai atmāskotu R.Aksenokas publiskos melus, es nosūtīju dokumenta kopiju, kurā redzams, ka čēkas priekšnieka Borisa Pugo iesniegums tiek nodots R.Aksenokai. Bet otrajā kopijā varam pārliecināties, ka R.Aksenoka ar savu parakstu apliecina, ka manu lietu

jau 1981.gada 5.jūnijā ir nosūtījusi uz Augstāko tiesu. Tā, atklāti melojot, viņa negrib pazīt mani – savu upuri, kurš varētu liecināt, ka tāda veidā viņa ir sadarbojusies ar VDK un, fabricējot lietas pret latviešu brīvības cīnītājiem, ir bijusi čēkas kalpiņš. Man ir arī adioieraksts – mana saruna ar R.Aksenoku, kas atmāsko viņas melus, ka viņa mani “savā mūžā nav redzējusi”.

Janvāra sākumā par Varšavas ahibīskapu ievēlēja Staņislavu Velgusu – bijušo Polijas čekistu ziņotāju. Polijā ne prezidents, ne kāds cits bijušos čekistus neprivilē un neaizstāv ar “mātes jūtām”, bet gan uzskata par neliešiem. Tādejādi ahibīskapam sirdsapziņa lika augsto posteni atteikt.

Žēl, ka Latvijā, pašā Rīgas pili, nevienu nemoca sirdsapziņa. Tomēr vēsture mūs māca, ka cilvēkam, lai cik viņš šobrīd varens, taisnības stundā būs jāatbild

par saviem darbiem tik un tā. Ādolfs Hitlers par saviem darbiem saņēma atmaksu. Arī Čiles prezidentam Augusto Pinočētam bija neierobežota vara, tomēr vēlāk viņš stājās tiesas priekšā. Arī sākotnēji ASV atbalstītajam Irākas prezidentam piesprieda sodu...

Lotārs STŪRE
nacionālais disidents
politiski represēts
PSRS okupācijā
Indianopolisā, ASV

DIEVS, SVĒTĪ LATVIJU!

Andrejs Kavacis

Prāvests emeritus

Kad jauno gadu sagaidām, caur domām daudzām, dažādām viens motivs allaž cauri skan – Dievs, svēti Latviju!... Cik dažādi mēs uztveram šo lūgumu? Vairumam šķiet, ka Dieva svētība var izpausties tikai kā laimes un labklājības lietus, kas veldzē nomocīto tautu visās dzīves jomās... Bet tikai nedaudzi aizdomāties dziļāk un sapratīs, ka **Dievs mūs var svētīt par stingru stāvēšanu mīlestībā un patiesībā, nevis par demagoģiskām politiskām manipulācijām un liekulību, kas ir moderno politiķu galvenie ieroči.**

Tauta vissmagāk cieš par savu valdnieku grēkiem. Tas ir neizbēgami, jo valdnieki nosaka aktīvo tautas dzīves kursu, – izvēlas draugus un ienaidniekus, ielūdz ciemiņus vai atsakās no pazemojošām vizītēm. Ja nu mēs izlūdzamies Dieva svētību Latvijai, tad Dieva priekšā stāv šodienas Latvija ar visu to garīgo saturu, kuru tai uzspiedusi politiskā vara. Ja nu šajā garīgajā saturā ir ietvertas bezdievīgas lietas un netaisnība, tad gaidītā svētība var pārvērsties pat lāstā un cerētā laime dziļā postā...

Mēģināsim ieskatīties oficiāli akceptētajās vērtī-

bās un politiskajās prioritātēs 2006.gadā. Pirmais publiski apspriestais un dažādi vērtētais politiskais notikums bija VVF brauciens uz Krieviju tā saukto Uzvaras svētku sakarā. Vēl līdz šai dienai okupantu celtajā Uzvaras monumentā Rīgā nav iekalti skaitļi, kas raksturo okupācijas nodarīto postu latviešu tautai, – noslepkavotie, izsūtītie, partizānu cīņās kritušie un bezvēsts pazudušie Latvijas patrioti. Rēķins ir tik smags, ka latviešu tauta nekad nevarēs dalīties uzvaras priekā ar okupantiem. Bet prezidente iedomājās, ka var gan... un tika publiski pazemota tāpat kā bija pazemojusi savu tautu.

Dieva noraidītas perversijas un to propagandu noraidīja arī Latvijas pilsoņi, daļa Saeimas deputātu un klusuciešot pat valdība. Bet prezidente, demonstrējot savu "rietumnieciskumu", deklarēja, ka Latvijā par demokrātiju vairs nav ko runāt, ja tiek piebremzētas galēju izvrtuļu demonstrācijas. Lūgšim Dievu, lai šā grēka sekas neskar latviešu tautu, bet tikai tādu demagogu ģimenes... Pat 18.novembra ekumēniskajā dievkalpojumā Doma baznīcā lūgšanu vietā viņa centās baznīcēnus samierināt ar šā grēka ekspansiju.

Ļoti reti gadās, ka valsts amatpersonas ielūdz vizītes garīdzniekus, kas nepārstāv valsts struktūras. Taču "rietumnieciskā" prezidente pamanījās ielūgt Maskavas un Krievzemes patriarhu Aleksiju II – čekistu Drozdovu, kurš par nopelniem čekas operatīvajā dienestā apbalvots ar Latvijas okupētājvalsts PSRS medaļu. Daudzi pat nespēj aptvert šīs vizītes pazemojošo raksturu Latvijai.

Neatkarīgās Latvijas

Pareizticīgo Baznīcas metropolīts bija Jānis Pommers – cilvēks, kurš pazīstams ar savu ticības drosmi un nosodošo nostāju pret boļševisma sērgu. Cilvēks, kas atdaliņa Latvijas Pareizticīgo Baznīcu no Maskavas virsvadības un bija visredzamākais šķērslis Latvijas okupācijas plānotājiem. Cilvēks, ko čekas algotņi pēc nežēlīgas spīdzināšanas nobendēja, un drīz pēc tam arī okupēja Latviju. Jānis Pommers pēc metropolita Aleksandra ierosinājuma tika iecelts svēto mocekļu kārtā, un notikumā piedalījās arī mocītāju – Maskavas čekas baznīcas pārstāvji. Lai **"noziedzums tiktu izdzēsts visaugstākajās debesīs"**, prezidentes kundze izkār-

Līdzšinējā varas pārstāvju nostāja latviešu tautas izdzīvošanas jautājumos ir tik klaji nodevīga, ka kaut ko labāku vienkārši nevajag gaidīt.

toja arhičeka Drozdova vizīti Rīgā, lai viņš pats varētu pārliecināties, ka svētais mocekļa kauļi vairs neapdraud Krieviju.

Par tādu arhičeka Drozdova – Maskavas visās Krievijas patriarha "varonīgu" vizīti Latvijā prezidentes kundze viņam pasniedza trīsvaigžņu ordeni, kas nu varēs karāties blakus okupācijas varas dotajai medaļai par Igaunijas patriotu operatīvu apkarošanu. Vai visai latviešu tautai nav jānokaunas savu daudzcietušo kaimiņu igauņu priekšā? Toties prezidentes kundze šoreiz pierādīja savu "austrumnieciskumu".

Gods kam gods, vēl atliek NATO samits, kur vienu var bučot uz vaiga, otram ļauj nobučot roku un mīļi smaidīt visiem "rietumiem", bet

uzticīgi gaidīt slepeni vietu no "austrumiem". Ak, tie franči izplāpājās... Tas tik būtu kroņa numurs! Ak Dievs, ko debess uzlūko!...

Jāsaka paldies, ka pret savu tautu VVF neliekuļo. To var ignorēt jebkurā gadījumā. Latvieši nav cietuši, latviešiem nesāp, latviešiem nepienākas nekādas kompensācijas, Latvijā viņi nav vajadzīgi, var brīvi izbukt uz Īriju vai kādu citu salu. Ari pie sava Brīvības pieminekļa viņi var neiet – ka vēl neaizvējo čekista Drozdova doto svētību...

Valsts svētkos vēl jau kādu reizi varēs no mēles gala nogrūstīt kādu apsveikuma vārdu tiem latviešiem, kuri te tā iekūrušies, ka nevar viņiem tikt vaļā. Bet gan jau nākošais prezidents un valdība pabeigs to "lodzišanos ap patriotismu", jā, ar to pašu veco, labo himnu "Dievs, svēti Latviju"... Nu ko tad mēs tur varam darīt, ja

Viņš nesvēti?...

Līdzšinējā varas pārstāvju nostāja latviešu tautas izdzīvošanas jautājumos ir tik klaji nodevīga, ka kaut ko labāku vienkārši nevajag gaidīt. Apstākļi, kas vieš cerības, ir fakts, ka mūsu varenie ņirgājas ne jau tikai par savu tautu, bet pat par Dievu, liekulīgi piesaucot Viņa vārdu vietā un nevieta, bet patiesībā ignorējot tāpat kā savu tautu. Ar tādu "sportu" var nodarboties ilgi, bet ne mūžīgi.

Un rēķins būs atbilstošs!

Dievs, svēti Latviju uz jaunu gadiņu, dod spēku pastāvēt un izturēt! Bet tāds valdnieks, kas velns dod padomus, – tos sver un izvērtē, un iznīdē... Tad tauta atdzimst spēs, vēl zels un pastāvēs spēkā un tikumā, un mūžībā. ❖

AMERIKAS LATVIEŠU SABIEDRĪBA

Nupat kā no ALA (Amerikas Latviešu Apvienība) saņemtu lūgumu ziedot ar frāzi: "Celsim un sargāsim latvju tautu, valsti un kultūru." Par šo organizāciju gadu gadiem esmu daudz ko dzirdējis, bet man ir samērā maz informācijas par tās aktivitātēm, tādēļ ieskatījos ALA mājas lapā, kura ir latviešu un angļu valodās.

Labi atceros, ka vairāk nekā pirms trīsdesmit gadiem tantiņas ziedoja pa desmit un divdesmit dolāriem, domājot, ka, ja kādreiz Latvija tiek vaļā no komunistu jūga, tad lai šie līdzekļi tiek iztērēti mūsu Dzimtenes atdzīvināšanai.

ALA mājas lapā ir valdes priekšsēdētāja Mārtiņa Duhma fotogrāfija un viņa pareģojums, kāda varētu būt šīs organizācijas nākotne. Interesanti, ka viņš vēlas, lai ALA pamatkapitāls pieaug līdz pieciem miljoniem dolāru un lai šī kapitāla investīcijas procenti sedz gadskārtējos izdevumus. Būtu interesanti saņemt šo gadskārtējo izdevumu atskaiti. Pamatjautājums ir: kāda velna pēc ALAi jāsēž uz pieciem miljoniem dolāru pamatkapitāla, un uz kāda pamata šī nauda netiek atvēlēta pašreizējām nepieciešamībām Latvijā.

Mārtiņš izteicās, ka ALA daudz ko dara, bet varētu vēl vairāk, – unikālā frāze, kas dzirdama no katra politiķa mutes. 1990.gadā, kad pārstāvēju Rīgas Lido, uzprasīju Zviedrijas ārlietu ministram, lai viņš man iedod sarakstu ar darbiem, ko Zviedrija ir veikusi Latvijas labā. Vēlētos arī no Mārtiņa saņemt precīzu sarakstu, ko ALA ir veikusi Latvijas atdzīvināšanas labā. Mājas lapā ir norāde uz palīdzību latviešu bērniem, jo Mārtiņš ļoti pareizi izsakās, ka latviešu tauta ir jāaglabā, un bērni ir mūsu Dzimtenes nākotne. Bravo! Dīdē, ja tikai rūpesimies par bērnu saglabāšanu, var gadīties, ka tad, kad šie bērni pieaugs, viņi nedzīvos Latvijā, bet kaut kādā krievu kolonijā.

Neesam ievērojuši, ka Mārtiņš un ALA iesaistītos latviešu cīņās pret mūsu valsts, tautas un kultūras pakāpenisku iznīcināšanu, ko veiksmīgi veic pretlatviskie spēki, kuros arī varam ieskaitīt dažus bijušos ALA locekļus. Valodas likumi tiek izrunāti, patrioti, kuri uzdro-

šinās atklāti aizstāvēt savu valsti un tautu medijos, pēc tā saucamo ekspertu (!) liecinājumiem tiek tiesāti; valsts politiskās un ekonomiskās priekšrocības tiek piešķirtas krieviem un židiem. Tā kā varenā ALA nav nekur ne redzama, ne dzirdama, jāpieņem, ka Mārtiņš un ALA ar saviem pieciem miljoniem dolāru bankā visām šīm nodevībām piekrīt.

Latvieši ir ļoti pasīvi cilvēki un reti kāds pārkāps simbolisko pieklājības sliekšni un sāks Mārtiņam Duhmam atgādināt, ka šie līdzekļi netika ziedoti, lai uzturētu ALA valdi un tās "piekabes", bet, lai tie tiktu izlietoti patriotiskiem nolūkiem. Pašreizējā situācija Latvijā ir ekonomiski ācgarā, – gandrīz visa ekonomika ir krievu un židu rokās, bet patriotiskās organizācijas dzīvo izmisīgā nabadzībā. Biznesmeņi, kuri ir patrioti, baidās atbalstīt šos patriotus, jo pretlatviskie ekonomiskie spēki var viņu materiālos ieguvumus momentā iznīcināt. ALAi būtu unikāla izdevība beigt plāpāt un sākt darboties, isticnojot tos mērķus, kuru dēļ vispār ALA tika nodibināta.

ALA pati sev uzliek laurus par to, ka Latvija iestājusies NATO, ES un ANO. Pirmkārt, ir grūti spriest, cik nozīmīga bija ALA palīdzība. Otrkārt, iestāšanās NATO ir līdzīga draudzībai ar bezzobainu tīģeri; iestāšanās ES varam uzskatīt par mūsu politisko atbalstu Vācijas, Francijas un Krievijas impērijām, kas apkrauj valsti un tautu ar sociālistiskiem un birokrātiskiem likumiem. Nevienam neņem vērā to, ka Latvija ir vienīgā valsts pasaulē, kurā vairāk kā trešdaļa iedzīvotāju ir nepilsoņi, un liela daļa no tiem ir okupanti, kuri uzskatāmi par 1940.gada komunistu okupācijas seku pārpalikumiem. Kas attiecas uz ANO, tad tā ir viena no visnēdzigākajām un korumpētākajām birokrātiskajām pasaulē.

Mārtiņam Duhmam, ALAi un daudziem ASV dzīvojošiem latviešiem dzīve kļūtu nenozīmīga, ja nebūtu Latvijas. Viņi tagad Latvijas vārda var viesoties pie ASV kongresmeņiem un dažreiz satikties pat ar prezidentu, par ko viņiem ar darbiem un finansiālu atbalstu būtu pienākums Latvijai parādīt milzīgu pateicību.

Norberts KLAUCĒNS

Zvanot pa tālruni: **9006082**, (reizēm grūtības ar savienojumu var rasties mobilā operatora Tele2 pakalpojumu lietotājiem) jūs ziedojat **1 latu** laikrakstam "DDD". Veicināt plašāku "DDD" izplatību un sniegt atbalstu tā veidošanai iespējams arī, pārskaitot ziedojumu uz Latvijas Nacionālās frontes kontu **Latvijas Hipotēku un zemes bankā (SWIFTkods: LHZBLV22); kots: LV38LHQB1000054029001; Reģ.Nr. LV40008033014.**

Paldies visiem, kuri saprot un atsaucas mūsu aicinājumiem!

VĒSTULES

LATVIJAS VĒSTURES NEZINĪŠI UN IGNORETĀJI

Ar robežlīgumu nav jāizdabā Putina un Kaļužnija iegribai sākt rakstīt jaunu vēsturi. Mums sava vēsture vienmēr būs jāatceras – gan veiksmes un uzvaras, gan arī neveiksmes un kaimiņu lielvaru pārinodarījumi. Ja Krievijai nepatiks mūsu piebildes un ierosinājumi pie robežlīguma, pagaidīsim, tāpat kā to dara Igaunija, un, ja ES nepatīktu šāda nogaidīšana, tad lai tā palīdz iespaidot Krieviju labot savas un PSRS pieļautās vardarbības sekas. Vai mūsu diplomāti beidzot apskaidros rietumus par mums nodarīto sāpi?

Miervaldis CEIMURS
Dundaga

ESMU SAŠUTIS!

Cik ilgi valdība turēs mūs, latviešus, nabadzībā un trūkumā? Es kā pensionārs nevaru saprast – pensijas mazas, bet cenas ar valdības svētību pieaug pat simtprocentīgi.

Vēlos uzsvērt cukura jautājumu. Mūsu Krustpils cukurfabriku likvidēja jau Šķēles laikā, ar viltību mākslīgi paaugstinot cukuram cenu. Mēs meklējam lētāku cukuru pie igauņiem. Atceros, ka šo neizpirkto cukuru Šķēles draugi veda ar kravas automašīnām.

Tagad sacēla cenas Jelgavas cukuram, un es par savu pensiju nevaru nopirkt visas zāles, kur nu vēl cukuru – tādu lepmumu. Pirms Jaungada laukos 0,5 kg cukura maksāja 49 santīmus.

Es domāju, bez cukura iztikšu, bet par cukurfabriku likvidēšanu esmu sašutis, jo Ulmanis tās cēla, lai attīstītu Latvijas tautsaimniecību.

ROBERTS
pensionārs

PARABRENI

Kā var atšķelt tēvu zemei miesu, Atdot ienaidniekam to, kas svēts!? Senči cīnījās par savu tiesu – Latvju zemi, kas bij goda vērts.

Šodien kangari vairs nezina goda – Okupantu priekšā ceļos dēd, Lai vien nenogrūž no lepnā poda, Silto sēžu pūlas nezaudēt.

Kam to Abreni – vien neērtības?! Svētums? Noziedzība? – Nav kam spriest! Ne vairs sirdsapziņas, ne vērtības – Senču mantojums jau pelnos dziest.

Krievijai pat prātā nenāk atzīt, Okupēja, ka reiz Latviju. Tad nu jāpiespēlē, lai var pazīt Kangarus pa visu Baltiju.

Prezidente gatava kaut soļot Prom pie Putina uz Krieviju. Un uz paplātes tur laipni nodot Par *"beigta ēzeļausim"* Tēviju.

Mūži nedzēs tādu noziedzību, Vadoņi kad nodod Tēvzemi. Tādus kangarus par nodevību Aizmēž vēsture uz mēslaini.

Bet pie Tālavas tā senču zeme Gaida, ka to pacels latvis brīvs. Kaut ar pāri gadu tumsas dzelme, Sirds ir dzīva, tautas gars ja dzīvs.

Steidzīte

9.februārī LNF priekšsēdētājs Aivars Garda nosūtīja atklātu vēstuli Krievijas Federācijas prezidentam Vladimiram Putinam. Savukārt LNF Stratēģijas padome izplatīja paziņojumu par Krievijas vēstnieka Latvijā Viktora Kaļūznija darbību.

ОТКРЫТОЕ ПИСЬМО ПРЕЗИДЕНТУ РОССИЙСКОЙ ФЕДЕРАЦИИ ВЛАДИМИРУ ПУТИНУ

Высокоуважаемый господин Президент!

В 2002 году я обратился к Вам с письмом, в котором призывал президента России восстановить справедливость в отношениях между Латвией и Россией, нарушенную Советским Союзом оккупацией Латвии 17 июня 1940 года, незаконной аннексией и колонизацией Латвии.

Вы, многоуважаемый Владимир Владимирович, ответили Указом Президента, в котором от имени государства приглашаете соотечественников возвратиться в Россию. Ответ **благородный и достойный** руководителя великого государства. Теперь очередь соотечественников достойно ответить на приглашение Президента. Почитая своего Президента, русские должны спросить, что они в первую очередь могут сделать для России, а только потом – что Россия может сделать для них. Как нам известно, в посольстве России в Латвии свое желание вернуться в Россию выразили около ста тысяч человек.

Россия является великим государством и соседом Латвии. Латвия является территориально и по численности населения намного меньшим, но не менее гордым в духе народом и государством, которое вправе ожидать от великого соседа благородства, достойного родины Александра Пушкина и Льва Толстого.

Меня как гражданина Латвии и руководителя неправительственной орга-

низации восхищает ответ действующего президента Российской Федерации индийскому телеканалу «Дурдаршан» 18 января 2007 года: **«Россия выступает за многополярный мир, за демократический миропорядок, за укрепление системы международного права, за продвижение в жизнь такой системы права, за которой любая маленькая страна, даже очень маленькая, могла бы чувствовать себя в безопасности, как за каменной стеной. Чтобы любая страна, в том числе и очень маленькая страна, не боялась, что супердержава в любой момент может нарушить любые правила в своих собственных, часто эгоистических интересах.»**

Россия готова стать частью этого многополярного мира, гарантирующей соблюдение правил на международной арене, но не какой-то супердержавой с особыми правами, а равной среди равных.»

Я ожидал от депутатов Государственной Думы, членов правительства России, интеллигенции и общественности такого же восхищения своим Президентом, многоуважаемый Владимир Владимирович. Ведь это заявление, если будет поддержано обществом и подтверждено реальными делами, на мой взгляд, достойно лидера мирового масштаба. Вместо этого я видел по телевидению RTVi дискуссию двух популярных журналистов **Леонида Млечина** и **Станислава Кучера**, в

которой, если я правильно понял, они выразили неверие, что заявление Президента будет реализовано в жизнь. Возможно, они лучше знают российских политиков и чиновников, которые могут исказить самые лучшие идеи Президента?

Тем не менее мир нуждается в такой высокой идее и я очень рад, многоуважаемый Владимир Владимирович, что впервые ее так ясно и четко обозначил именно президент Российской Федерации. Ваши великие соотечественники Николай Константинович Рерих и его супруга Елена Ивановна Рерих предсказали России великое будущее. Именно они – Посланники Великой Белой Гималайской Ложи – принесли человечеству Учение Живой Этики на русском языке (это имеет огромное значение для России, но вместе с тем налагает на руководителя государства большую ответственность), и передали в 1926 году Высокое Послание Советскому Союзу, которое, к сожалению, не было принято к исполнению.

Наблюдая за продвижением подписания договора о границе между Россией и Латвией, высокочтимый господин Президент, я вынужден согласиться со скепсисом вышеупомянутых журналистов. Стратегический совет Национального фронта Латвии готовит по этому поводу особое заявление. Если сравнить действия российских политиков с буквой и духом заявления Президента телеканалу «Дурдаршан», то надо признать, что они действуют с точностью наоборот, то есть, по принципу «сила есть, ума не надо».

Национальный фронт Латвии и большая часть латышского народа, поддерживающего его, выражает надежду, что последнее слово в России принадлежит Президенту, и оно будет соответствовать принципу Справедливости и международному праву. Надеемся, что Россия будет относиться к Латвии не как супердержава с особыми правами, а как равная среди равных, а так же признает действующий Мирный договор от 11 августа 1920 года, после чего Латвия могла бы чувствовать себя в безопасности за Россией как за каменной стеной.

Пусть сбудутся наивысшие намерения Вашего народа и Государства. Пусть каждое высокое, благородное и справедливое начинание Президента получит Высочайшее Одобрение и Помощь.

С уважением

Председатель
Национального фронта
Латвии
Айварс Гарда
06/02/2007

ЗАЯВЛЕНИЕ СТРАТЕГИЧЕСКОГО СОВЕТА НАЦИОНАЛЬНОГО ФРОНТА ЛАТВИИ

В то время, как президент Российской Федерации **Владимир Владимирович Путин** 18 января 2007 года индийскому телеканалу «Дурдаршан» делает заявление мирового масштаба: **«Россия выступает за многополярный мир, за демократический миропорядок, за укрепление системы международного права, за продвижение в жизнь такой системы права, за которой любая маленькая страна, даже очень маленькая, могла бы чувствовать себя в безопасности, как за каменной стеной. Чтобы любая страна, в том числе и очень маленькая страна, не боялась, что супердержава в любой момент может нарушить любые правила в своих собственных, часто эгоистических интересах.»**

Россия готова стать частью этого многополярного мира, гарантирующей соблюдение правил на международной арене, но не какой-то супердержавой с особыми правами, а равной среди равных.» посол России в Латвии **Виктор Калюжный** в интересах частного бизнеса, но не в интересах России, с незаурядной настойчивостью и грубой силой навязывает Латвии договор о границе, зная что никто не отменил действующий Мирный договор от 11 августа 1920 года. Национальный фронт Латвии рассматривает это как очередную попытку посла дискредитировать Российскую Федерацию и Президента.

1 февраля 2007 года граждане Латвии с чувством глубокого **стыда** и **позора** по телевидению наблюдали за выступлениями в парламенте президента Латвии **Вайры Вике-Фрейберги**, руководителя правительства **Айгара Калвитиса** и других политиков, которые убеждали жителей Латвии, что нарушение Сатверсме (Конституции) Латвии, или, другими словами, предательство Родины во имя каких-то непонятых интересов, является добрым и правильным действием. Такой дозы вранья и лицемерия народ Латвии до того не получал.

Цель настоящего заявления – через средства массовой информации донести гражданам России, Президенту и мировой общественности, почему Россия и Латвия не должны подписывать предлагаемый договор.

1. Согласно Сатверсме, никто в Латвии без проведения референдума не имеет право подписывать новый договор. Референдум по этому вопросу не проводился. Все переговоры ведутся незаконно.

2. Национальный фронт

Латвии и другие общественные организации Латвии обратились в генеральную прокуратуру Латвии с требованием призвать к уголовной ответственности по 83-ей статье Уголовного закона Латвии президента Латвии **Вайру Вике-Фрейбергу** и руководителя правительства **Айгара Калвитиса** «За призыв нарушить территориальную целостность Латвийской Республики». По этой статье предусматривается наказание до пяти лет лишения свободы, при этом, преступление является совершенным самим фактом публичного призыва. Руководители Латвии неоднократно публично заявляли, что Латвия должна отказаться от части территории Латвии – Абреновского уезда (Пыталовского района). Генеральная прокуратура заявление о привлечении к уголовной ответственности первых лиц государства приняла (факт уже сам по себе значительный и беспрецедентный), и поручила расследование дела полиции безопасности. У большинства граждан нет сомнений в уголовной виновности первых лиц государства, ибо это четко прописано в Уголовном законе. Вопрос в другом – хватит ли генеральной прокуратуре и полиции безопасности гражданской смелости возбудить уголовное дело и довести его до суда. Российская сторона должна знать, что, возможно, ведет переговоры с уголовными преступниками.

3. Для граждан Латвии спорная территория Абреновский уезд (Пыталовский район) является священной этнической землей, которая перешла во владение России после оккупации и аннексии, то есть, международного уголовного преступления Советского Союза против государства и народа Латвии. Другими словами, Советский Союз, используя свою грубую силу против своего малого соседа, просто украл Абреновский уезд у латышского народа и государства, а потом присвоил. Нельзя винить нынешнюю Россию и действующего Президента за преступления руководителей Советского Союза. Винить владельца краденной вещи можно только тогда, если тот добровольно не отдает ее, – эта простая истина известна всем. Потому Национальный фронт Латвии рассматривает действия посла **Виктора Калюжного** как грубую провокацию против России и своего Президента, который публично и недвусмысленно выступает за соблюдение международного права даже между супердержавой Россией и Латвией,

чтобы Латвия **«не боялась, что супердержава в любой момент может нарушить любые правила в своих собственных, часто эгоистических интересах.»** Именно такие эгоистические интересы российского частного бизнеса представляет посол **Виктор Калюжный**.

4. Для Латвии Абреновский уезд составляет значительную часть или два процента всей территории. Для России Абреновский уезд составляет меньше одной тысячной доли одного процента. **Стоит ли великой супердержаве позорить себя, оспаривая незаконно присвоенную территорию?** Ведь нарушение права и закона, не создает права – эта истина также известна всем.

5. Президент России **Владимир Владимирович Путин** предлагает достойные и благородные отношения между государствами, чтобы Россию рассматривали как великую страну, культуру которой создавали такие выдающиеся личности как **Сергей Радонежский, Андрей Рублев, Николай Рерих, Александр Пушкин, Лев Толстой** и другие. Посол Виктор Калюжный действует подобно героям популярного телесериала «Бандитский Петербург» – сила есть, ума не надо. Мы, граждане соседнего государства, поддерживаем президента России во всех его благородных намерениях, ибо они отвечают интересам русского и латышского народов. Надеемся, что граждане России не допустят произвола политиков и чиновников, действующих против воли Президента. Мы спрашиваем у Виктора Калюжного: **«Зачем России чужая земля?»**

6. В своем интервью первому каналу Латвийского телевидения посол России **Виктор Калюжный** пугал народ Латвии гражданами России, проживающими в Пыталовском районе – что Латвия будет с ними делать, если они останутся на нашей территории? **Виктор Калюжный** ведет себя таким образом, что у рядового гражданина Латвии может создаться впечатление, что вся Россия является «Бандитским Петербургом». Он, очевидно, не знаком с Указом Президента о переселении соотечественников в Россию. **Владимиру Владимировичу Путину**, в отличие от Виктора Калюжного, дорог каждый гражданин России. Жители Пыталовского района могут не волноваться, Президент каждому найдет достойное применение в России.

07/02/2007

ABONĒJIET LAIKRAKSTU “DDD”

visās Latvijas Pasta nodaļās,
internetā (www.pasts.lv) un
pa bezmaksas tālruni (8008001)

1 mēnesim – **0,60 Ls**

3 mēnešiem – **1,65 Ls**

6 mēnešiem – **2,60 Ls**

Indekss: 1164

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts **DDD** Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196

Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2007

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀFRONTE**

(Reģ.Nr. LV 40008033014)

Norēķinu kods: Latvijas Hipotēku un Zemes banka;

Kods: LHZBLV22 Kods: LV38LHZB1000054029001

Galvenā redaktore: **Līga MUZIKANTE**

Radaktors vietniece: **Liene APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4, Rīga LV-1019**

tālr./fakss: **7140680**

Interneta adrese: **WWW.DDDLNF.COM**

E-pasts: **DDD.LNF@GMAIL.COM**

Iespiests: SIA “Latgales drukā”, Ofsetiespiedums, metiens 3 000, apjoms 2 x A 2